TARİH VAKFI ARŞİVİ
2 Temmuz 1974
Yıl: 1 Sayı: 15
150 Kuruş
Her hafta salı günü yayınlanır

kitle

haftalık gazete

Sahibi: Dr. Ziya Oykut / Sorumlu Müdür: Orhan Doğançay / Yönetim yeri: İstanbul Başmusahip Sok. Tan Ap. 10/11 — Cağaloğlu / Ankara: Menekşe Sok. 16/13 - Demirtepe / İzmir: Gazi Bulvarı 1336 Sok. Kat 2/6 / Abone şartları: Yıllık 50. Altı Aylık 30 lira Dış ülkeler için iki katı / Dağıtım: Hür Dağıtım.
Dizgi - Baskı: Murat Matbaacılık. / Baskı tarihi: 1.7.1974

BÜTÜN İŞÇİ SINIFI SOSYALİSTLERİNİ PARTİ BAYRAĞI VE ÇATISI ALTINDA GÖREVE ÇAĞIRIYORUZ

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi işçi sınıfımızın ve halkımızın, demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm yolunda yeni bir ışık olarak doğmuştur. Yıllar süren partisizlik döneminin sonra, TSİP'in kurulması hiç şüphesiz çok önemli bir aşamadır. KİTLE Gazetesi Parti çağrısıyla yayın hayatına başlamış ve aradan geçen süre içinde pek çok sosyalist KİTLE ile bağ kurmuş, partinin kuruluşuna ve kuruluşundan sonraki çalışmalarına katılmıştır. KİTLE Gazetesi, Sosyalist Parti yoluna ideolojik yayın yaptığı ve toparlanmanın ideolojik oluşumuna katkıda bulunmak ölçüsünde yardımcı olmağa çalıştığı için belirli bir işlev görmüştür.

Bundan sonra, tüm işçi sınıfı sosyalistlerinin yapacağı şey partiye omuz vermek, partinin güçlenmesine çalışmak, parti bütünlüğünü, partinin birlik ve beraberliğini koruyup, kollamak, partinin ideolojik ve pratik güçlenmesini çabuklaştırmaktır.

Uzun yıllar süren bir dağınıklık dönemi yaşadık. Bu dönemi anti-demokratik güçlerin baskı dönemi izledi. Egemen güçler sosyalistler arasında panik ve yılgınlık yaratmak için sosyalist ve yurtseverleri terör yoluyla sindirme politikası izlediler, ve demokrasiyi büsbütün geriletmeğe, halkın demokratik azmini kırmağa çalıştılar. Ama neticede halkımızın demokratik özlemlerinin geriletilemediğini gördüler.

Egemen sınıflar sosyalistlerin daima dağınık ve örgütsüz olmasını isterler. Demokrasinin gelişmemesi, emekçilerin uyanıp bilinçlenmemesi için ellerinden gelen gayreti gösterirler. Gene egemen sınıflar, sosyalistler arasındaki kardeşlik bağlarını zayıflatmak, sosyalistleri kitlelerden tecrit etmek için uğraşırlar. Bütün bu çok yönlü faaliyetlerin tek amacı halkı örgütsüz bırakmaktır.

Bunlar hepimizin bildiği gerçekler olduğu halde, örgütlenme yolunda devrimci kardeşlik, birlik ve beraberlik doğrultusunda yapılan çalışmalar, sosyalizm içindeki çeşitli sağlıksızlık eğilimleri ve sağlıksız unsurlar tarafından yozlaştırılmağa veya engellenmeğe çalışılır.

Türkiye sosyalistleri, yakın geçmişin tüm deneylerini bütün dersleriyle yaşamışlardır. Örgütsüzlüğün, dağınıklığın, bölünmüşlüğün getirdiği kişisel ve kısır sürtüşmelerin sonuçladığı başarısızlığı hep birlikte görmüşlerdir. Ve hareket içindeki hastalıkların giderilmesinin biricik yolunun işçi sınıfı panzehiri olduğunu ve bu panzehirin ancak sosyal örgütlenmeyle etkili kılınacağını bir kez daha, inkâr edilmez biçimde vurguyla kavramışlardır.

Durum böyle olduğu halde, sosyalistlerin birleşmesi, işçi sınıfımızın ve yoksul köylülerin, yurtsever aydınların örgütlenmesi yolunda gösterilen çabalara karşı etkisiz de olsa eski hastalık kalıntılarının izleriyle hareket edenlere rastlanıyor.

Bu gibi çabalar olsa olsa emperyalizmin ve yerli ortaklarının «böl-yönet» politikasına uygun düşer. Emekçi halk gelişimini örgütsüz bırakmak, sosyalistlerin birliğinin en azından geçikmesine gayret etmek bilinçli ve gönülden hiç bir sosyalistin içine girebileceği bir davranış değildir.

Bu gibi tali ve ard niyetli, kişisel davranışların yanısıra, Parti'nin kurulması karşısında işçilerin, öğrencilerin ve geniş sosyalist kadroların gösterdiği sevinç ve coşkunluk, devrimci birikimin ileri bilinç boyutlarını ve örgütlenme susuzluğunu ispatlamağa yeten güzel kanıtlar oldu. Bu gerçeği bir abartma saymak, veya geçici bir olgu olduğunu tahmin etmek gerçekten kitlelere inanmamakla eş anlamlıdır.

Yıllar yılı süren örgütsüzlük ve dağınıklık artık son bulmalıdır. İşçi sınıfı sosyalistlerinin görevli bu dağınıklığa bir an önce son vermek için Partiye yardımcı olmak, partiyi desteklemek, partiye katılmak ve sosyalizmin, işçi sınıfının tek bir ses, tek bir soluk olarak parti bayrağı altında güçlenmesine hizmet etmektir.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'ni gözbebeğimiz gibi korumalı ve onun emekçi halkımıza en kısa zamanda kök salmasına, demokrasiyi geliştirmesine hizmet etmeliyiz.

Parti hepimizin, tüm işçi sınıfı sosyalistlerinin partisidir. Anti-demokratik egemen güçlerin baskı ve tertiplerine, çeşitli engellemelerine karşı tüm sosyalistlerin, hareketin birliği ve bütünlüğü için olanca enerjileriyle çalışmaları, bu uğurda hiçbir fedakârlıktan kaçınmamaları gerekir. Parti, kısa zamandaki icraatıyla, toparlayıcı ve birleştirici olduğunu dosta düşmana ispatlayacaktır. Parti, yarılan devrimci birikimin gerisinde kalmayacak, tam tersine, kendiliğinden nitelikteki demokratik emekçi gelişimini derleyip, toplayarak merkezileştirecektir.

Bugüne kadar, partinin oluşması için yaygın bir haftalık yayın organı görevini yapan KİTLE Gazetesi ise bu sayısından itibaren, Parti dışında bağımsız bir organ gibi çalışacak, Partiyi destekleyecek, partiye yardımcı olmak için çaba gösterecektir. KİTLE Gazetesi Partiye yöneltilecek iyi niyetli eleştirilerin ve uyarıların partiyi güçlendirece ğine inandığı için, Türkiye'de parti dışındaki işçi sınıfı sosyalistlerinin de katkılarına ve yardımlarına sayfalarını açık tutacaktır.

İşçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın Sosyalist Partisi'ne omuz vermek, partimizin bayrağı altında birleşip kenetlenmek, tüm devrimci birikimi parti mihveri etrafında toplamak en önde gelen görevimizdir.

Yanlış tavırlara en güzel cevabı TSIP saflarında kenetlenen işçiler veriyor

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin kurulması Basında ve kamuoyunda çeşitli yankılar yarattı. Parti'nin ilk kurulduğu günden itibaren, çeşitli işyerlerinden işçiler Parti'ye akarken ve Anadolu'dan müteşebbis heyetlerin kurulması için başvurmalar sürüp giderken, bazı kesimlerdeki suskunluk ilgi çekiciydi.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin kurulmasını bir kısım basın «haber» olarak değerlendirirken, 12 Mart sonrasında demokratik mücadelede önemli görevler yüklenmiş bulunan, doğup yaşamasını sosyalistlere borçlu olan bazı yayın organlarının, bu arada bazı gazetelerin angaje olmuş görünmek korkusu ve gerekçesiyle olayı yok saymaları da dikkati çekti ve sermayenin güdümündeki burjuva basınının gerçek yüzü bir kere daha ortaya çıktı.

Bununla birlikte sermayenin tahakküm ve baskısının yoğunlaştığı üç yıllık bir baskı döneminden sonra doğan, bu yönüyle de sosyalist hareketin olduğu kadar demokratik mücadelenin de bir parçası olan Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin kuruluşu, en niyetsiz olanları bile harekete geçirdi, kıpırdandırdı ve konu üzerinde düşünmeye zorladı.

Demokratik cephenin destekçisi ve solda yer alan yazarlar Parti konusunda ihtiyatlı bir suskunluk içinde göründüler yada desteklerini veya karşı oluşlarını satırlar arasında dolambaçlı şekilde belirtmeye çalıştılar.

Bu arada, sosyalist birikimin toparlanması meseleleri olmayan, hatta bu toparlanmayı temsil ettikleri görüşlerin zararına bir gelişme kabul ederek engellemeye çalışanların, hesabı işçi sınıfına kolay kolay verilemeyecek bir bölücülük içinde «birden fazla sosyalist parti olur, olmalıdır, demokrasilerde vardır» gibi görüşler ileri sürdükleri ve bu görüşleri kamuoyuna işlemeye başladıkları, bu yanlış ve bölücü görüşlere adeta meşruiyet kazandırmaya çalıştıkları görüldü.

Yaygınca bir tutum, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin kuruluşunu demokrasinin bir gereği olarak kabul etmek, «daha başka sosyalist partiler de kurulabilir» demeyi de ihmal etmeden, olaya dışardan bakmak, ancak CHP'nin oylarının ve gücünün bölünmesinden duyulan endişeyi dile getirmekti.

Bu tutum, işçi sınıfının bağımsızlığını ve bağımsız örgütlenmesinin gereğini, aynı zamanda da «demokratik cephe» olgusunu kavramamış ve sınıfsal bakış açısı farklı olduğundan asla kavrayamayacak bir tavrın yansımasıydı. «CHP varken sosyalist partiye ne gerek var» mantığı, başta işçi sınıfımız olmak üzere emekçi kitlelerimizdeki sınıf bilinçlenmesini ve sosyalist bilinçlenmeyi yok sayan, küçümseyen ve işçi sınıfını bir başka sınıfın veya örgütün kuyruğuna takmayı amaçlayan bir tavırdı. Bu tavır, demokratik cephenin ancak örgütler arasında kurulduğu zaman bir anlam taşıyabileceğini ve güç kazanabileceğini, demokratik cephenin ancak işçi sınıfının öncülüğünde ve desteğiyle somut başarılar elde edebileceğini, bunun dışındaki güçbirliklerinin geçici ve zayıf kalacağını kavramıyor, reddediyordu. Yine bu tavır, demokratik güçler arasındaki demokratik mücadele hedefine yönelik ittifakları kavramayan, örgütlerin kendi bağımsız sınıf çizgilerini koruyarak anti demokratik güçlere karşı ortak bir cephede birleşebilecekleri doğrusunu gözden kaçıran bir tavırdı. Türkiye Sosyalist İşçi Partisi kendi çizgisi olan, işçi sınıfının bağımsızlığından asla taviz vermeden demokratik hedeflerde demokratik cephenin diğer unsurlarıyla birleşme ve demokrasi düşmanı güçlere karşı ortak mücadele çizgisini, önümüzdeki günlerde herkese kabul ettirecek, bu tavrın yanlışlığını ortaya koyacaktır.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin kuruluşuyla ilgili olarak kamuoyuna yansıyan bir başka görüş de, DİSK Genel Başkanının DİSK'in tutumuyla ilgili görüşleri KİTLE'nin diğer yazılarında ele alınmaktadır. Burada sadece bazı DİSK yöneticilerinin siyasal eğilimlerinin işçi sınıfımızın ilerici ekonomik örgütü olarak kabul ettiğimiz DİSK'i bağlamayacağını, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi kurucuları arasında DİSK üyeleri bulunduğu gibi, partinin kuruluşunun ilk gününden bu yana partiye katılmak için müracaat eden işçilerimizin çoğunluğunun da DİSK üyeleri olduğunu bilmek gerekir. DİSK, tabanıyla işçi sınıfımızın en bilinçli üyelerini barındıran ve sosyalizmden ayrı düşünülemeyecek bir örgüttür. DİSK'i demokratik cepheyi güçlendiren bir kuruluş olmaktan çıkıp CHP'nin uydusu bir kuruluş haline gelmesine ve CHP'lileşmesine zaten bilinçli tabanı izin vermeyecektir.

Yine Türkiye Sosyalist İşçi partisinin kuruluşu üzerine yaygınlaştırılmaya çalışılan bir görüş de, kuruluşun zamansız olduğu, 141 ve 142. maddeler kalkmadan bir sosyalist partinin kurulmasının emperyalizmin ve faşizmin ekmeğine yağ sürebileceğidir. Bu görüşü yaygınlaştırmaya çalışanlara soracağımız bir tek soru vardır. Emekçi kitlelerin örgütlü mücadelesi olmadan, sosyalist partiler başı çekmeden, anti-demokratik yasa ve engellerin egemen sömürücü güçlerin bir ihsanı olarak kaldırıldığı ve dikensiz gül bahçesi yaratılarak sosyalistlere «hadi buyrun» dendiği dünyanın neresinde, ne zaman görülmüştür? Emperyalizmin ve yerli ortaklarının en fazla korktukları, en fazla çekindikleri şey, kitlelerin örgütlenmesi ve kendi davalarına sahip çıkmalarıdır. Demokratik güçler gerektiği anda gereken adımları atmazlarsa, baskı ve tahakküm güçleri asla gerilemeyeceklerdir.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin kuruluşu başında çeşitli yorumlara yol açarken, kimileri de «mühr-ü humayun»a sahip oldukları iddiasıyla ortaya çıkmayı başladılar.

Bütün yanlış tavırlara karşı en güzel cevap ise işçi sınıfımızdan geldi ve işçi sınıfımız sosyalizmin gerçek sahibi olduğunun bilinciyle, partiye akmaya başladı.

TSİP'nin Duyurusu

Partimiz İstanbul ve Anadolu örgütlenmesine belirli bir plan dahilinde başlamıştır. İlk olarak İstanbul ve Ankara il teşkilâtları kurulmuştur. Partiye üyelik için müracaat edecek arkadaşlar, adresleri ilân edilecek il ve ilçe merkezlerine gelerek müracaat etmelidirler.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin Genel Merkez adresi şöyledir: **Başmusahip Sokak Tan Apt. 10/2.**

Cağaloğlu - İstanbul

Ahmet Kaçmaz Genel Başkan	**Aydoğan Gezer** Merkez Yürütme Kurulu Üyesi
Yalçın Yusufoğlu Genel Sekreter	**Osman Sercan** Genel Yönetim Kurulu Üyesi
Mehmet Şahin Genel Sayman	**Ali Kar** Genel Yönetim Kurulu Üyesi
Çağatay Anadol Teşkilâtlanma Sekreteri	**Ayhan Çekiç** Genel Yönetim Kurulu Üyesi
Oya Baydar Eğitim - Propoganda Sekreteri	**Cemal Çelik** Genel Yönetim Kurulu Üyesi
Burhan Şahin Merkez Yürütme Kurulu Üyesi	**Cemal Özden** Genel Yönetim Kurulu Üyesi
İbrahim Seven Merkez Yürütme Kurulu Üyesi	**Hamdi Gülen** Genel Yönetim Kurulu Üyesi M.Y.K. Yedek Üyesi
Veli Gürcan Merkez Yürütme Kurulu Üyesi	

Hikmet Karahan Genel Yönetim Kurulu Üyesi
İbrahim Şahin Genel Yönetim Kurulu Üyesi M.Y.K. Yedek Üyesi
İsmail Güldal Genel Yönetim Kurulu Üyesi
Halil Çelimli Genel Yönetim Kurulu Üyesi
İsmail Keresteci Genel Yönetim Kurulu Üyesi
Yaşar Çakın Genel Yönetim Kurulu Üyesi M.Y.K. Yedek Üyesi

TSİP'de görev bölümü yapıldı ve örgütlenme çalışmaları hızlandı

Türkiye Sosyalist İşçi Parti- yaplipÜsU sdrıtun cmf cm— si'nin kurucuları 23 Haziran 1974 Pazar günü ilk toplantılarını yapmışlardır. Tekstil işçisi Osman Sercan başkanılığında saat 10'da toplanan Kurucular Heyeti, önce, Parti'nin kurulmasından hemen sonra üyliğe müracaat edenlerden Çağatay Anadolu, Veli Gürcan, İbrahim Seven, Yaşar Çakın, Halil Çelimli, İsmail Keresteci, Mehmet Yücel, Ayşe Bircan, Mehmet Aköz, Orhan Doğançay ve Ayşen Anadol'u oybirliğiyle asil üyeliğe kabul etmiştir. Daha sonra Genel Yönetim Kurulu seçilmiş ve kurucular ve yeni üyeler arasından gizli oy, açık sayımla 21 kişilik Genel Yönetim Kurulu seçilmiştir. Gündemide başka madde olmayan Kurucular Heyeti dağıldıktan bir süre sonra yeni seçilen Genel Yönetim Kurulu yine Osman Sercan başkanlığında ilk toplantısını yapmıştır.

Bu toplantıda Genel Yönetim Kurulu üyelerinden Ahmet Kaçmaz ve Yalçın Yusufoğlu, sırasıyla Genel Başkan ve Genel Sekreketer seçilmişlerdir. Daha sonra tüzük uyarınca Merkez Yürütme Kurulu'nun Genel Başkan ve Genel Sekreter dışındaki 7 asıl ve 3 yedek üyelerinin seçimlerine geçilmiştir. Seçimler sonunda, Burhan Şahin, Oya Baydar, Çağatay Anadolu, İbrahim Seven, Mehmet Şahin, Aydoğan Gezer ve Veli Gürcan asıl üyeliklere, Hikmet Karahan, Hamdi Gülen ve Yaşar Çakın yedek üyeliklere getirilmişlerdir. Seçimleri takiben, Genel Yönetim Kurulu, önümüzdeki bir aylık dönem için çalışma programını görüşüp kabul etmiş ve 21 Temmuz 1974 günü toplanmak üzere toplantıya son vermiştir.

Aynı gün toplanan Merkez Yürütme Kurulu, bu ilk toplantısında, önce görev bölümü yapmış ve tüzük uyarınca yapılan seçimler sonunda Genel Saymanlığa Mehmet Şahin, Teşkilatlanma Sekreterliğine Çağatay Anadol ve Eğitim, Propoganda Sekreterliğine Oya Baydar getirilmişlerdir. Ayrıca MYK üyelerinden Aydoğan Gezer'in Sendikalar Bürosu'na İbrahim Seven'in ise Gençlik Bürosu'na bakmaları kararlaştırılmıştır.

Daha sonra çalışmalarına devam eden MYK, şu anda Parti'nin önemli problemi olan teşkilatlanma meselesini görüşerek, teşkilatlanma için genel prensipleri tartışıp tesbit etmiş ve ilk ağızda atılacak örgütlenme adımları için görev dağıtımı yapmıştır.

Tüzük uyarınca haftada en az bir kere toplanması gereken MYK, olağan toplantılarının her hafta pazartesi günü saat 18.30 da olmasına karar vererek toplantısını bitirmiştir.

27 Haziran 1974 Perşembe günü olağanüstü toplanan MYK, İstanbul ve Ankara illerinden teşkilatlanma için yapılan ön çalışmaları görüşmüş ve bu illerin müteşebbis heyetlerini atamıştır.

İstanbul ili Kurucu Kurulu Partili'lerden oluşmuştur:

Mehmet Şahit: İl Başkanı (Genel Sayman)
Veli Gürcan: İl Sekreteri (MYK Üyesi)
Faik Tunalı: İl Saymanı
Aydoğan Gezer: Üye (MYK Üyesi)
Mehmet Yücel: Üye

Ankara İli Kurucu Kurulu ise aşağıdaki kişilerden oluşmuştur:

Ali Kar: İl Başkanı (G.Y.K. Üyesi)
İbrahim Şahin: İl Sekreteri (G.Y.K. Üyesi)
Halil Çelimli: İl Saymanı. (G.Y.K. Üyesi)
Hasan Sinemelioğlu: Üye
Aykut Topuzlu: Üye

Raportörler af kanununu Anayasaya aykırı buldu

Genel af yasasının 141 ve 142 ci maddeleri kapsam dışı bırakan istisna maddesini (5 ci maddeyi) inceleyen Anayasa Mahkemesi raportörleri, bu maddeyi Anayasaya aykırı bulmuşlardır.

Raportörler verdikleri raporda T.C. Ceza kanununun 141 ve 142 ci maddesinin af kapsamı dışında bulunmasını, anayasadaki, «kişiler kendi düşünce ve kanaatlerinden ötürü ayrı muameleye tabi tutulamaz» ilkesine aykırı bulmuşlardır.

Böylece, Parlamentodan gerici güçlerin baskısıyla anti-demokratik şekliyle geçen Genel Af yasasının, anayasaya aykırı olduğu, raportörler tarafından da belirtilmiştir.

İlgili af kanunu, Anayasa mahkemesinin 2 Temmuz 1974 tarihli toplantısında görüşülecektir.

Raportörlerin bu görüşleri ülkemizdeki demokratik gelişim açısından ve toplumumuzdaki demokratlaşma bakımından gerçekte sevindirici bir aşamanın belgesidir.

Ülkemizdeki tüm demokratik güçlerin dileği, Anayasa Mahkemesinin raportörler doğrultusunda karar vermesi ve Parlamentonun bu konuda yeni kanun yapması şartını öne sürmeden 5 ci maddeyi iptal kararını derhal yürürlüğe koymasıdır.

Yapı işçilerinin Anayasal hakları tanınmalıdır

İskenderun 3. Demir Çelik Fabrikası işçilerine yöneltilen ağır baskılar ve sendikal özgürlüklerin açıkça çiğnenmesi ile ilgili olarak Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Genel Başkanı Ahmet Kaçmaz bir demeç vermiş ve «işten atılan işçilerin derhal işe alınmalarını, tutuklu işçilerin derhal serbest bırakılmalarını, sendikal özgürlüklerin eksiksiz olarak tanınmasını ve uygulanan bütün anti-demokratik baskıların son bulmasını» istemiştir.

TSİP Genel Başkanı Ahmet Kaçmaz'ın demeci özetle şöyledir:

«İskenderun Demir Çelik Fabrikası inşaatında çalışan 10 bini aşkın yapı işçisine yöneltilen baskılar, demokratik gelişmenin bugün ulaştığı aşamada, bütün ilerici güçler için ciddi bir endişe kaynağıdır. Endişeyi daha da artıran, bu işçi düşmanı baskıya halkçı olduğunu ileri süren hükümetin göz yuman esef verici tutumudur. 10 bini aşkın yapı işçisi hertürlü Anayasal güvenceden ve demokratik haktan yoksun bir şekilde sömürgen çetelerle karşı karşıya kalmışlardır.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, yıllardan beri sömürünün en ağırına maruz kalmış yapı işçilerinin üzerindeki bütün antidemokratik uygulamaların ve baskıların kaldırılmasını ve sendikal özgürlüklerin, Anayasal hakların derhal ve eksiksiz olarak tanınmasını ister ve bunu demokrasinin vazgeçilmez bir gereği olarak görür. Bu bakımdan Demir Çelik inşaatında çalışan yapı işçilerinden, işten çıkarılanları derhal geri alınmalı ve Anayasal haklarını kullanırken tutuklanan işçiler de derhal serbest bırakılmalıdırlar. Ayrıca TSİP, yapı işçilerinin bu mücadelesinde yalnız olmadıklarını, ülkenin bütün ilerici - devrimci güçlerinin onlarla birlikte olduğunu belirtmeyi görev sayar»

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi halkımıza kutlu olsun

Dr. Ziya Oykut

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi kuruldu. Bu olay 14 Ekim seçim sonuçları da dahil olmak üzere sosyalist kamuoyu için en önemli olay niteliğindedir. 14 Ekim hiç kuşkusuz emekçi halkın demokratik azminin bir sonucu oldu. Ama 14 Ekim'de emekçiler Sosyalist Parti'ye oy verme imkânına sahip değillerdi. Yüzbinlerce sosyalist ve işçi sınıfımız kendi partilerinden yoksun bir seçim geçirdiler. 14 Ekim'den sonra hakim sınıflar ülkeyi yönetmek için ardarda çeşitli politik formüller arayıp durdular. Bütün bu politik çalkalanmalar sırasında sosyalizmin örgütlü sesi, sosyalizmin örgütlü tavrı yoktu. Aradan aylar geçti ve bilindiği gibi CHP-MSP koalisyonu kuruldu. Yeni hükümet demokratik eğilimi içinde barındıran bir yapı taşımakla birlikte, emekçi halkın kendi demokratik iktidarı değil, olsa olsa bir burjuva reformist kabinesiydi. Aradan geçen zaman, hükümetin etkenli sermayeyi kuşatma politikasının yani anti-monopolist şiarlarının da etkisiz kaldığını gösterdi. Ayrıca gelişen işçi birikimi karşısında hükümetin tutumu gitgide daha da olumsuzlaştı. Hükümetin Türk-İş'e kanat germesi, işçi hareketleri karşısındaki tavrı ve CHP sempatizanı olarak bilinen, bünyesinde sendikacı CHP miletvekillerini barındıran bir sendikanın, devrimci işçilerin karşısına faşist komando ya da kiralık çapulcu çıkarmağa kadar varan tutumu, kuyrukçu eğilimlerin işçi sınıfımıza getireceği zararların büyüklüğünü gösteren deliller oldu.

Bütün bu zaman zarfında sosyalistler ne yaptılar? Bu hepimizin kendi kendimize sormamız gereken bir sorudur. Sosyalistlerin görevi her şeyden önce örgütlenmektir ve görüşlerini, ilkelerini, programını kitlelere yaymaktır. Bu konuda sosyalistler görüşlerini yayabildiler mi?

Sosyalizm dergi sayfalarından ya da gazete köşelerinden yürütülmez. Sosyalizm her şeyden önce bir örgütlenme meselesidir. Emekçi kitlelere bir siyasal hedef ve bayrak gösterme meselesidir. Demokratik halk hareketinin kökleşmesi, güçlenmesi, ancak sosyalizmin örgütlenmesi ve işçi sınıfımızla birlikte tüm çalışanların demokrasi ve bağımsızlık mücadelesi vermesi ile mümkün olacaktır.

İşte, KİTLE gazetesi, siyasi örgütlenme meselesinin çözülmesi doğrultusunda bir adım olmuştu. KİTLE ilk günden beri Sosyalist Parti çağırısı ile çıktı ve Sosyalist Partinin kaçınılmaz sorunluluğunu gösterdi. Bu çağrıya işçiler başta olmak üzere çok olumlu cevaplar geldi. KİTLE gazetesi ülkemizde Sosyalist Parti'ye nasıl ve hangi yollardan gidileceğine dair kendi görüşlerini belirtti. Hareketin partileşmesi yolunda önemli bir girişim oldu KİTLE.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin doğuşu, siyasal örgütlenme eksikliğini giderme yolunda atılmış en ciddi adım olmuştur. Parti erken miydi geç miydi tartışmalarının temeline inildiğinde «zaman ve şartların ileri sürüldüğüne objektif ve subjektif koşullar» dan sözedildiğine şahit oluyoruz. Kanaatimizce Parti'nin kurulması erken değildir. Örgütlenme yolunda aşılan bu partileşme basamağı yerindedir. Ayrıca, Partinin kuruluşunu sağlıklı ve dinamik bir ekip gerçekleştirmiştir. Çeşitli çevrelerin partinin erkenliği veya geçliği konusundaki görüşlerini yeniden gözden geçirmeleri ve siyasal örgütlenmede partiye omuz vermelerini dileriz.

Siyasal örgütlenmenin bilimin ve ülke doğrularının ışığında gerçekleşmesi çabalarında hepimize düşen görev, Partiyi güçlendirmektir. Partiyi şu çevrenin ya da öbür çevrenin, bu kişilerin ya da öteki kişilerin girişimi olarak görmek ve göstermek, partiyi dışarıdan engellemeğe, çelmelemeğe dönük bir tutumdur, Parti hepimizin, tüm işçi sınıfı sosyalistlerinin malıdır, örgütüdür.

İkinci ve çok önemli bir nokta olarak; yeni «sosyalist» patentli partiler kurmağa kalkışmak hareketi bölmektir. Burjuva basını ve sözümona ilerici geçinen birtakım çevreler birden fazla sosyalist partinin kurulacağından sözedip, birden fazla sosyalist partinin olmasını adeta teşvik etmektedirler. Bu konuda Finans kapitalin başlıca teşvik ettiği şey, müseccel, burjuva sosyalistlerini bir porovokasyon partisine itmektir.

Öte yandan, CHP'nin solundaki oylar mesele değildir. Mesele, sosyalist hareketin devrimci ilkeler çerçevesinde derlenmesi ve merkezileşmesi, devrimci ve emekçi hareketini güçlendirmesidir. «Ben sosyalistim» diyen yeni partilerin kurulmasını, yabancı ve yerli hakim sınıflar elbette isterler ve böyle kariyerist partileri, hatta mevcut partileri kurdurmağa çalışırlar. İşçi sınıfı sosyalistleri bu oyunların altındaki hesapları iyi farketmeli ve uyanık tavır almalıdır. Muhtemelen TSİP'nin tüm iyi niyetli girişimleri, böyle yeni parti kurmak provokasyonlarını önlemeye yetmeyebilir. Ama hiç kuşkumuz yoktur ki, bu gibi girişimler, kısa zamanda iflas edecek ve işçi sınıfı sosyalizmi böyle çelmelemelerin üstesinden gelecektir.

Hepimizin görevi Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'ni göz bebeğimiz gibi korumak, kollamak ve onu güçlendirmeğe çalışmaktır. Sosylizmi kendi tapulu misyonu sayan anlayış açık ve el altında, TSİP'nin yıpratmağa çalışmakta ve burjuva basınını buna alet etmeğe gayret etmektedir. Bunun vebali çok ağırdır. Adam kullanmak,, birtakım şartlanmış iyi niyetli kişileri öne sürerek demeç verdirtmek ve ard niyetli girişimlerde bulunmak tabanı altından kaydığı için telaşa kapılan kariyerist eski tekkecilerin uğraşıdır. Bu gibiler mutlak surette hüsrana uğrayacak ve partiyi sabote etmek gayretleri birkaç ay içinde sönerek, bilimin ve doğruların, dürüst ve dinamik uğraşların, devrimci tavrın şaşmaz doğrultusu harekete egemen olacaktır. Partimiz bu güçlüklerin üstesinden gelecek dinamizmi ve sağlıklılığı taşımaktadır, Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın. İyi niyetli tereddütler de, kanaatimizce, kısa zamanda kalkacak ve bu gerçek geniş çevrelerce kabul edilecektir.

Oya Baydar

Küçük burjuva sosyalizminden işçi sınıfı sosyalizmine

Sosyalizm toplumdaki bütün çalışan kesimlerin, tüm emekçi halkın yararınadır, ama sosyalizmin gerçek sahibi işçi sınıfıdır.

Küçük burjuva aydınlarının, diğer toplumsal sınıf ve tabakalara mensup sosyalistlerin sosyalizme varışları, sınıflarının gerektirdiği yaşama koşullarının doğal bir sonucu değil, bilim yoluyla olur. Oysa işçi sınıfı, sosyalizme günlük yaşantısından varır. Günlük hayatının yarattığı uyanış ve ortaklaşa davranış ruhu sosyalizmin bilimi ile tamamlanır.

İşçi sınıfının ne gerçek demokrasinin kurulmasından, ne de sosyalizmden kaybedecek hiçbirşeyi yoktur. Sosyalizm toplumun tüm emekçi sınıf ve tabakalarının gerçek kurtuluş yoludur ama, asıl işçi sınıfının malıdır.

Sosyalizme işçi sınıfı sahip çıkmaya başlayınca; günlük yaşantısından sosyalizme yönelen işçinin bu yönelimi sosyalizmin bilimiyle pekişip güçlenince; işçi sınıfının kendiliğinden uyanışının yerini sosyalist bilinç alınca; sapmalar, yanlış eiğlimler ve yanlış insanlar geriler, hak ettiği yerde yerini alır.

Ülkemizde son on yılın nitel nicel birikimi, sosyalizmin işçi sınıfına mal olmaya başlamasını hızlandırdı. Bu gelişmenin, işçilerimizin kendi örgütlerine nasıl sahip çıktıklarının belirtilerini her geçen gün yakından izliyoruz. Sosyalizm artık onu sağlıklı yollarda geliştirecek gerçek sahiplerine mal olmaya başlıyor. Gördüğümüz ve hiç yadırgamadığımız bir başka gelişme daha var: Bundan on, on beş yıl öncesinde, sosyalizme, insancıllık, liberallik ve demokrasi özlemlerinin bir sonucu olarak gelen, sosyalizmin işçi sınıfının öncülüğü meselesi, kısaca işçi sınıfı meselesi olduğunu tam kavramamış ve küçük burjuva sosyalizminin her türünün geçtiğimiz yıllardaki gelişmesinde büyük paya sahip olan aydınların bir kısmı, bugün işçi sınıfı sosyalizmine kazanılmışsa da, bir kısmı hareket içinde değillerdir. Bunlar üç yıllık bir baskı ve terör döneminden sonra, sosyalist örgütün kuruluşunu sevinç ve umutla karşılamak bir yana, en azından demokratik bir gelişme olarak bile değerlendirmiyorlar. Hatta CHP oylarının hesabını yaparak ve «demokratik cephe»nin ancak sosyalist örgütlerle ,işçi sınıfının öncülüğünde güçlene bileceğini bile düşünmeden, olumsuz tavırlar takınıp susuyorlar. Böylece, geçen zaman, gelişen işçi sınıfımız, ve gerçek yer ve sahibini bulan sosyalizmle birlikte, herkes kökeninin, bilincinin, işçi sınıfına inancının gerektirdiği saflarda yerini alıyor.

Şunu iyi bilelim: Artık saat beşle yedi arasında «sosyalizm yapmak» zamanı geçti. Artık sosyalizmin yakaya takılan bir süs, bir aydın uğraşı, hatta bir «moda» olarak görülüp yaygınlaştığı dönem gerilerde kaldı. Geceleri usul usul demlenirken, rakıya meze yapıldığı dönem geçti. «Ne yapayım evde çoluk çocuk var» diye yarı yollarda durulduğu zaman geçti. Artık işçi ses veriyor, yoksul köylü, halkla bütünleşmiş aydın ve gençlik, kısaca işçi sınıfı sosyalistleri ses veriyor.

Mesele sosyalizmin işçi sınıfına mal olmasına ayak uydurabilme meselesi. Küçük burjuva sosyalizmini yaşatmaya çalışanlar, bu oluşuma burun bükecekler kuşkusuz. Yıllardır sahiplenmeye çalıştıkları sosyalizme gerçek sahiplerinin yani işçinin, yoksul köylünün işçi sınıfı sosyalistlerinin el koymasına engel olmaya çalışacaklar. Ama oluşum ve kitlelerdeki sosyalist birikim bütün yanlış eğilimlerin üstesinden gelecek güçte olduğunu kısa zamanda gösterecek. Ve bu gün ikircikli durumda olanlar da bir gün sosyal pratiğin şaşmaz kanıtlamasını kabul edecekler.

Dönem küçük burjuva sosyalizminden işçi sınıfı sosyalizmine geçiş dönemi. Dünün ve bugünün, küçük burjuva sosyalizmiyle savaşmış tüm işçi sınıfı sosyalistleri, bu dönemde el ele, omuz omuza yol almak zorundadırlar.

Partiyi "zamansız" bulmak örgütsüzlüğü savunmaktır

Ahmet Kaçmaz

Açıkça yazılmıyor, ama söylentisi dört bin yanı tuttu: «Sosyalist bir Partinin kurulması için gerekli şartlar oluşmamıştır. Daha zamanı gelmemiştir.»

KİTLE, uzunca bir süreden beri sosyalist örgütlenmenin gereğini savunmuş, çağımızda, hiç bir ülke emekçi halkının nisbi demokrasi ortamında bile sosyalist örgütten bu denli uzun bir süre yoksun kalmadığına önemle parmak basmış ve işçi sınıfımızın siyasi örgütünün teşekkülünde yoğun bir çalışma sürdürerek, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin kurulmasında etkin bir rol oynamıştır.

Ve geçtiğimiz hafta sonunda resmen kurulan Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'ne gerek kamuoyunun gösterdiği ilgi, gerekse işçilerimizin, diğer emekçilerin ve sosyalist aydınların gösterdiği olumlu tavır, Parti'yi «zamansız» bulanlara en iyi cevap olmaktadır.

Aslında sosyalist örgütlenmeyi «zamansız» bulanların göstermiş oldukları gerekçeler tatmin edici olmaktan uzaktır ve kendilerini bile tatmin edememektedir. Fikir özgürlükleri kanununun çıkmasını ve 141 ve 142. gibi anti demokratik maddelerin değiştirilmesini beklemek birtakım bahaneler değilse, teslimiyetçiliğe giden yolun başlangıcıdır.

Bir kere, işçi sınıfımız bugün geçmişte olduğundan çok daha fazla örgütlenme ihtiyacındadır ve bunu somut olaylarla ispatlamaktadır. Bu husus işçi sınıfımızın kendi iç dinamiğidir ve madalyonun bir yüzüdür. Madalyonun öbür yüzü ise bu gün içinde bulunduğumuz siyasal ortamın nisbi demokrat ve özgürlükçü niteliğidir ki bu da meselenin dış dinamiğidir. Evet, bugün siyaset arenasında sosyalist bir siyasal örgütlenmenin olmaması, nisbi demokrasinin en önemli eksikliklerinden biridir ve bu eksiklik kendini, bilhassa demokrasi düşmanı «sağ cephe» karşısında etkin ve güçlü bir güçbirliği mücadelesi verilememesinde hissettirmektedir.

Sosyalist Örgüt'ün varlığı ile siyasi arena, hem şeklen demokratlaşacak, yani demokrasiye, özgürlükten yana olan kuruluş ve güçler tarafından daha fazla sahip çıkılacak; hem de fiilen daha demokratlaşacak, yani işçi sınıfımızın siyasal örgütünün öncülüğünde oluşan anti - faşist, anti - emperyalist güçbirliği toplumsal gelişime damgasını vurarak kalıcı başarılar kazandıkça, Sosyalist Parti'nin demokrasi ve özgürlük mücadelesinin vazgeçilmez esas unsuru olduğu bir kere daha vurgulanacaktır.

O halde, «zamansız» lık, ülke çapında işçi sınıfımızın ve tüm emekçilerimizin desteğini alacak, bütün işçi sınıfı sosyalistlerini bağrında toplayan bir partinin kuruluşu için sözkonusu değildir. «Zamansızlık» iddiaları olsa olsa, siyasal örgütlenmeye gerek görmeyen ya da kitlelerle bağı ve onların mücadelesine saygıları olmadığından örgütlenmeyi «çıkmaz ayın son çarşambası» na erteleyen «bahaneci» ler için geçerlidir.

Evet «zamanı» gelmiş ve Parti kurulmuştur. Ve Parti'nin kurulmasıyla birlikte ülkemizdeki sosyalist harekette meydana gelen nitel sıçrama kesin belirtilerini göstermeye başlamıştır. İşçi sınıfımızın en sağlam unsurları Parti çatısı altında toplanmaya, Parti'nin teşkilâtlanmasında görev almaya başlamışlardır. Bundan böyle işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın sömürü ve tahakküme karşı verdikleri mücadelenin kendiliğindenliği ve bu durumun getirdiği düzensizlikler gün geçtikçe ortadan kalkacak, Parti'nin sosyalist işçi ve emekçilerden oluşan tabanı güçlendikçe, Parti, sınıf tabanı üzerinde sağlamlaştıkça, sosyalist aydınlar, kuşku ve endişelerinin yersiz olduğunun farkına vararak, Parti saflarına katılacaklardır.

Peki, «bahanecilik» te ısrar edenler, hattâ «bahaneciliği» Parti aleyhtarlığına döndürenler, yani işin özünde işçi sınıfımızın siyasal örgütlenmesinin önemini anlıyamamış, kavrıyamamış kişiler, hattâ gerekli görmeyenler olmayacak mıdır? Temennimiz olmamasıdır ve büyük çoğunluk sosyalist olmanın kendine yüklediği sorumluluğu idrak ederek göreve koşacaktır.

Ne var ki, yıllar süren bu dağınıklıktan ve çeşitli hastalıklardan sonra hareketin bir anda toparlanıp, her türlü sağlıksızlıktan arınacağını, kavram ve davranış kargaşasının bıçakla kesilmiş gibi sona ereceğini ummak hayalcilik olur. Partimiz bu gerçeği bildiği için prensiplerinden taviz vermemek şartıyla, geniş bir hoşgörü içinde olacaktır. Birtakım kişisel kaygılar veya dar hesaplar taşıyan hastalıklı unsurların çeşitli engelleme çabalarını, bilimin ve devrimci, dinamizmin gücüne güvenerek, eleştiri ve ikna yöntemlerini kullanarak, ideolojik mücadele ve devrimci kardeşlik prensibini uygulayarak yenmeğe çalışacağız. Bütün bunlara rağmen sosyalist mücadeleyi bir küçük dükkancılık meselesi haline getirmek isteğinde ısrar edecekler çıkarsa, gelişen sosyal partiğin doğrularını halâ görmek istemeyenler olursa, Parti bu gibi onmaz eğilimlerle daha fazla vakit kaybetmeği gereksiz bulacaktır.

Mücadelesinin her aşamasında, Parti sadece kendi sorumluluk alanı içindeki çalışmalarda titiz davranmayacak, kendisi dışındaki yanlış eğilimlerin de harekete vereceği zararın sorumluluğunu hissedecek ve bu zararları asgariye indirmek için prensip ve davranış mücadelesi verecektir.

Sosyalistler arasındaki tartışmalar burjuva basınında yapılmaz

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'ne karşı alınan çeşitli tavırlar arasından biri, gerek kaynağı, gerekse özü açısından üzerinde durulmaya değer bir nitelik taşıyordu. Sosyalist hareketin toparlanmaya özellikle muhtaç olduğu ve bunun yolunun parti'den geçtiği bir dönemde, TİP eski genel başkanlarından Şaban Yıldız burjuva basınına bir demeç verdi.

Sosyalistler ayrı düşünebilirler, ayrı ayrı şeyleri savunabilirler, ama kendi aralarındaki ayrılıklarda güçlü olabilmek için hakim sınıflardan medet ummazlar. TİP eski genel başkanlarından Şaban Yıldız geçenlerde Günaydın gazetesine demeç vererek TSİP'i desteklemediğini ve eski TİP üyelerinin de böyle bir tutum içinde olmayacağını söyledi. Şaban Yıldız'ın kimi, neyi, ne ölçüde temsil ettiğini şimdilik bir yana bırakalım. Burada ilk çırpıda gözümüze batan şey, Yıldız'ın, yeni partiyi yıpratmağa çalışması, ve en önemlisi, bunu yapmak için BURJUVA BASININDAN YARARLANMASIDIR... Oysa, hep biliriz ki sosyalistler kendi aralarındaki ayrılıkları kendi, sosyalist basın organlarında tartışırlar. Şüphesiz ki sosyalistler, sosyalist düşünce ve davranışı geniş emekçi kitlelere yaymak için her türlü vasıtadan ve bu arada sosyalist olmayan basından da yararlanırlar, ama bu yararlanış sosyalizmin genel propogandası içindir. Sosyalistler kendi aralarındaki ideolojik tartışmalarda burjuva basınını kullanmazlar. Çünkü birtakım aklıevvel «sosyalistler» burjuva basınını iç ideolojik tartışmada kullanayım derken, aslında burjuva basını kendilerini kullanmış olur.

İşte Ş. Yıldız'da maalesef bu duruma düşmüştür. düşürülmüştür. Ve böyle bir platform açarak, Parti'yi cevap vermeğe zorlamıştır.

Şaban Yıldız'ı tanırız. Kendisi dürüst bir sendikacıdır. Sosyalizme inanmıştır. Ama itiraf etmek gerekir ki, hiç bir zaman, hiç bir dönemde TİP'in politikasında etkili olmuş bir kişi değildir. TİP'de genel başkanlığa getirilişi özel koşulların sonucu olmuş ve bu genel başkanlık hep *geçici* bir nitelik taşımıştır. Şimdi bu «genel başkanlık» titrini kullanmak isteyen birkaç eski TİP'li ona beyanat verdirterek, yeni partiyi yıpratmağa çalışmaktadırlar. Açıkça konuşmak gerekirse mesele budur. TİP'i temsil etme iddiasında olan bu kişiler, ellerinde bir yayın organı olmadığı için, burjuva basınından ve Şaban Yıldız'ın eski ünvanından faydalanmak yoluna gitmişlerdir. Onlar Şaban Yıldız'ı ve basını kullanmak isterken, gerçekte, kullanan değil kullanılan duruma düşmüşlerdir.

Hatırlanacağı gibi M. Ali Aybar da, kendisine karşı muhalefet başladığı zaman burjuva basınına cankurtaran simidi gibi yapışmış, partiden istifa ettikten sonra da aynı basını kullanmak istemişti. Bütün bunlar aczin ifadesiydi ve Aybar'ın siyasi sonunu çabuklaştırmaktan başka birşeye yaramadı. Şimdi aynı tutuma birkaç eski TİP'linin daha girmesi gerçekten esef vericidir.

Ve hemen belirtelim ki, bu gibilerin sayısı fazla değildir.

TSİP'e karşı eleştiriler nedir? Günaydın'da tüzük ve program gösteriliyor. TSİP'in programı TİP'inkinden daha mı geridir? Böyle bir iddia samimiyetle bağdaşmaz. M. Ali Aybar'ın başkanlığında hazırlanmış bir programın, bugünkü TSİP' programından daha ileri olduğunu iddia etmek kimseyi ikna etmeğe yetmez. Tüzüğe gelince, neyi kastedildiğini bilmiyoruz. TSİP tüzüğü demokratik merkeziyetçi bir tüzüktür ve TİP'inkinden daha ileridir. En önemli farklarından biri, TİP tüzüğündeki 53'cü maddenin bulunmamasıdır. Uvriyerist ve popülist bir anlayışı yansıtan o meşhur 53'cü maddenin, TSİP tüzüğünde elbette yeri olamazdı. Ayrıca, uzmanlaşma, organ çalışması v.b. gibi hayati noktalar TİP tüzüğünde yoktur. (İLKE dergisi bu sayısında eski partilerin programları ve TSİP'in programı yayınlayacak, tüm sosyalistler karşılaştırma yapmak imkanı bulacaklardır.)

Şaban Yıldız'ın Günaydın gazetesindeki açıklamasında en sevimsiz nokta, «sağlam temeller üzerine oturtulmuş yeni bir «İşçi Partisi»nden sözedilmesi... Her zaman söyledik, tekrar söyleyeceğiz... Halkımızın karşısına birden fazla parti çıkarmamağa çalışmak, sosyalistlerin en başta gelen titizlikleri arasında olmalıdır. Esasen, diğer partiler gibi «sosyalist» partiler de belli bir sınıf ve zümre tabanına oturuyorsa yaşayabilir. Bugün TSİP'den başka partilerin kurulması, zorlama olacak, böyle girişimler çıksa bile, sınıf zemini bulamayan sözde partiler kendi tarihi ihanetleri ile birlikte kısa zamanda yokolup gideceklerdir... Fakat biz gene uyarma görevimizi yapacağız. Şaban Yıldız'ı konuşmaya sevkeden kişiler niçin yeni bir parti sinyali verirler? Birtakım kimseleri oyalayacaklarını sandıkları için... Parti kurmağa güçleri olmadığını, hem kadro bakımından, hem de sınıf temeli yönünden böyle bir girişimin havada kalacağını kendileri de bilmektedirler. Ama, «Eğer TSİP'i zayıf düşürürsek, ola ki varolan sosyalist birikimin bir köşesine ilişebiliriz» hesabı yapılmaktadır. Bu hesap *Bağdattan* dönecektir. Devrimci birikim, kişisel kaygılar ve hesaplar içindeki unsurların yüzüne sosyal pratiğin acı darbesini indirmiştir ve gene indirecektir... Sözkonusu kişiler yeni Parti laflarıyla niçin kafa bulandırır? Bildiğimiz kadarıyla, TSİP kurulmadan önce kendileriyle görüşülmüştür. Temel bir ideolojik eleştirileri olmadığı halde, çekimser kalmışlar, parti kurulunca da karşı tavır almışlardır. Parti kapıları kendilerine kapalı tutulmamıştır. Bu kişiler kendi aralarında «Partiye girersek *asimile* oluruz, onların arasında eriyip gideriz, oysa biz TİP'liyiz, TİP'liliğimizi korumalıyız» diye konuşmaktadırlar, Ne varki bunu açıkça söyleyemedikleri için, kendi dar tutumlarına «sağlam temeller», «tüzük program» v.b. biçiminde gerekçeler getirmektedirler. Bu gibi tutumlar inandırıcı ve içten olmaktan çok uzaktır.

Gösterilen bu telaşın neden ileri geldiğini gene de kendilerine sormak gereğini duymaktayız: TSİP, TİP'in adını mı kallanmağa kalkmıştır. Asla... Parti genel başkanının ilk basın toplantısındaki bu konuyla ilgili sözleri Yeni Ortam Gazetesinde net bir şekilde yayınlanmıştır. Ayrıca, bir kısım eski TİP'li eğer bugünkü devrimci birikimin kendilerinin eseri ve mirası olduğunu sanıyorlarsa, aldanmaktadırlar. Bugünkü ideolojik ve pratik birikim, elliyi aşkın yıllık bir sürecin sonucudur. Zaten sözü edilen bazı eski TİP'lilerin paniğe kapılıp, *sosyalist olmayan basından* medet ummaları ve yüzbinlerce kişiye solun iç meselelerini yansıtmağa çalışmaları bile, şimdiki birikim üzerinde etkileri kalmadığını gösterir.

Bu arkadaşlar telaşlanıp sözkonusu basından yardım umarak, halkın gözünde sosyalistlerin prestijini zedeler duruma düşeceklerine, Türkiye sosyalist hareketinin bu duruma gelmesindeki tüm hataları ve bu arada kendi geçmiş paylarını, işlevlerini irdeleseler, ciddi bir eleştiri ve özeleştiri ortamına hazırlansalar ve hareketin en hızlı, en sağlıklı biçimde yeniden merkezileşmesine nasıl yardımcı olacaklarını düşünseler daha iyi olurdu.

TİP'i Şaban Yıldız şahsında eleştirmek bizim anlayışımıza sığmaz. Bu bakımdan, alet olduğu kötü oyunu Ş. Yıldız'a göstermekle yetiniyoruz TİP'in eleştirisini Şaban Yıldız'a karşı yapmayacağız derken, geçmişin irdelenmesinin hiç ele alınmayacağı sanılmamalıdır. Ne varki bu konu ancak tüm geçmişin bütünsel olarak eleştirisi -özeleştirisi içinde yeralacak bir konu olduğundan, tartışmaların daha özgürce yapılabileceği ve özellikle yakın geçmişin her yanıyla ele alınabileceği bir ortamı beklemeği uygun görüyoruz.

Parti kendisini dışarıdan çelmelemek isteyen veya içine girip sabote etmeğe çalışan çeşitli çabaların üstesinden gelebilecek güçtedir, Parti bir yandan egemen sınıfların baskı ve provokasyonlarına karşı mücadele ederken, öte yandan sol'dan gelecek hertürlü engellemeleri de göğüslemek zorunda kalacaktır.

Dileğimiz geçmiş olaylardan artık ders alınması, tekkeciliğin, kariyeristliğin, kişisel ihtirasların etkisizleştirilerek, sağduyunun ve sosyalist inancın, sosyalist ahlâkın egemen olmasıdır. İşçi sınıfımızın ve halkımızın üzerinde bir avuç aydının kumar oynamasına artık kesinlikle son vermek gerekir. Bu gibilere karşı mücadele edeceğiz, kişisel hesaplar içindeki unsurları iş içinde, düşünce ve davranış içinde teşhir etmeğe çalışacağız. En önemlisi hareketi hızla işçi tabanına malederek, küçük burjuva eğilimlerin etkisini asgariye indireceğiz.

Ve de bıkmadan, usanmadan, Sosyalistleri daima, bilime, çalışkanlık ve fedakârlığa, alçakgönüllü olmağa, davet edeceğiz.
vet edeceğiz.

TEKZİPTİR

TÜMTİS Sendikası işçi yararına bir sendikadır

Tuzcuoğlu Nakliyat Müessesi ile Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası Adana şubesi uzlaştırma kuruluna intikal etmeden bir toplu iş sözleşmesi imza etmişlerdir. Bu Toplu iş sözleşmesinin neticesinde işçi yararına olarak birinci yıl için gündeliklere 12 lira, ikinci yıl için 9 lira olmak üzere 21 lira gündelik ücret zammı almışlardır. Ayrıca kıdemlerine göre ayda 10 liradan 150 liraya kadar değişen ve devam edecek olan kıdem zammı kabul edilmiştir. Kamyon şoförlerine dışarda geçirdikleri hergün için 15 lira, Treyler şoförlerine 17.5 lira direksiyon tazminatı kabul edilmiş, yemek bedeli günde 6 liradan birinci yıl için 750 kuruşa ikinci yıl için günde 10 liraya çıkarılmıştır. 20 lira olan çocuk parası birinci sene için 30 ikinci sene için 40 liraya çıkarılmış, üyelerimizin çocukları için tahsil yardımları, işçi ve aile efradının ölümü halinde cenaze yardımiyle ölüm tazminatı, işçinin çocuğunun doğumu halinde doğum yardımı ayrıca işçilere 1974 yılı için günde 6 lira, 1975 yılında ise günde 9 lira yol masrafı ödenmesi gibi sosyal yardımlar sağlanmış ve yıllık ücretli izin günleri ikişer gün arttırılmış, iş elbiseleri dışında dışarıda giyilecek bir kat elbise ve yıllık ikramiye verilmesi kabul edilmiştir.

25 senedir kanunlar dairesinde işçi yararına çalışan TÜMTİŞ sendikasının yaptığı bu sözleşme sebebiyle üyeleri istifa etmemişlerdir.

22. — Türk Lirası Asgari ücret uygulanan bir ilde günde ortalama 50. — TL. zam almak sarı sendikacılık ise, böyle sarılık her örgütte kısmet olsun.

Genel Başkan
Mehmet İnhanlı

Genel Sekreter
O. Zeki Demirel

Hedef : Partiyi güçlendirmek

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin kurulması, ülkemizin siyasi hayatında en önemli boşluğun doldurulması için alınmış somut ve zorunlu bir mesafe olmuştur. İşçi sınıfımız başta olmak üzere, yoksul köylülerimiz, yurtsever aydınlarımız ve tüm ezilen; sömürülen emekçilerimizin siyaset arenasında bilimsel ve örgütlü biçimde temsil edilmesinin, sağlam ve tutarlı bir demokratik cephenin kurulmasının yolu şüphesiz ki, Sosyalist Parti'den geçmektedir. İşte TSİP halkımızın demokrasi mücadelesinin zorunlu bir ihtiyacı ve sonucu olarak doğmuştur. TSİP demokrasiyi güçlendirmek, devrimci birikimi toplayıp, merkezileştirmek, siyasi hedeflere doğru yöneltmek görevini üslenmiştir.

Kimler Partiyi «Erken» Buluyor:

Parti'nin kuruluşu sırasında ve kurulmasından sonra birtakım çevrelerden, kuruluş için zamanın henüz erken olduğu yolunda görüşler belirtildiği. Yer yer basına da yansıyan bu görüşlerin temellendiği gerekçeler şu noktalarda somutlanıyordu:

1 — Bir Sosyalist Parti'nin kurulması için demokratik koşullar henüz elverişli değildir. Partinin kurulması için 141-142 nci maddelerin kalkması veya etkisiz hale getirilmesi gereklidir.

2 — Şimdiki hükümetin yapısı istikrarlı olmadığı için, bir erken seçim muhtemeldir. Sosyalist Parti'nin erken seçimlere girmesi CHP'nin oylarını bölecektir. Oysa, önce CHP'nin tek başına iktidara geleceği bir ortamı hazırlamak, ondan sonra sosyalist örgütlenmeyi gerçekleştirmek gerekir.

Kolayca görüleceği gibi bu görüşler, *sağ* görüşlerdir. CHP'den medet uman kuyrukçu eğilimlerdir. Partiyi kuranlar şüphesiz ki bu görüşleri ve uyarıları da dikkate alarak incelemişlerdir, ama sosyalit ve demokratik görevler ve objektif birikim, sözkonusu eleştirileri haklı gösterecek nitelikte değildir.

Bu görüşün sahiplerinden bazıları iddialarını daha ileri götürerek, emperyalizmin ve yerli ortaklarının böyle bir girişime göz yumacağı, hatta teşvik edeceği şeklinde üstü kapalı ve çirkin imalarda bulunmaktadırlar. Bu kervana CHP'ye kesinlikle bağlı bir küçük sendika yöneticisinin de katılmış olması öne sürülen iddiaların çirkinliğinin yanısıra hangi amaçlara hizmet ettiğini de göstermeğe yeter.

Parti'yi kuranlar, bu kuruluşun erken mi yoksa geç mi olduğu şeklindeki tartışmalara girerek bulanıklık yaratılmasına yol açmak niyetinde değillerdir. Gerçekten de, bu tartışmalarla oyalanmak sosyalist hareketin vardığı noktada bir geri adımdır. Ama yöneltilen birkısım görüşlerin eleştirilmesi ve hangi gerekçelerle bu görüşlerin ileri sürüldüğünün de iyice anlaşılması gereklidir. Bu bakımdan sözkonusu görüşlerin gözden geçirilmesi sert olmaktadır.

Öne sürülen görüşler daha ilk bakışta şu noktaları önümüze sermektedir:

● Sosyalist Parti'nin kurulması için demokratik şartların elverişli olmadığı düşüncesi demokrasi kavramını ve demokrasinin nasıl gelişeceği gerçeğini bilmeyen görüşlerdir.

Demokrasiyi Sosyalizm Güçlendirir :

Ülkemizde demokrasiyi küçük burjuva niteliği ile mukayyet görmek ve ancak demokrasinin sıcak bu ortamda gelişeceğini iddia etmek, toplumun en demokratik kesimi olan işçi sınıfının demokrasideki öncülük fonksiyonunu dikkate almayan, sosyalizmi soyut bir fikir akımı sayan küçük burjuva düşüncesidir. İşçi sınıfımız ve onun en yakın yandaşları demokrasiyi kendi dışlarından oluşturulacak bir siyasi olgu olarak görmezler. Demokrasi, ancak sosyalist hareketin varlığı ile gerçek anlamda gelişebilir, özgürlükler, ancak işçi sınıfının ve müttefiklerinin örgütlü, demokratik siyasi çabalarıyla yerleşebilir. Ülkemizde demokrasinin gelişip güçlenmesi, kurumlaşıp halkımız içinde kök salması, halkımızın demokrasiye bilimsel anlamda ve dinamik bir şekilde sahip çıkması, ancak sosyalist örgütlenme ile gerçekleşir.

● Sosyalist Parti'nin CHP oylarını böleceğinden korkmak ve böyle bir bölünmeyi, dış ve iç egemen güçlerin teşvik edeceğini ileri sürmek, sosyalizmin bağımsızlığını tanımayan, kuyrukçu görüşlerdir. Parti şüphesiz ki sosyalizmin bağımsız politikasının öngürdüğü biçimde, içinde bulunulan her aşamayı dikkatle tahlil edecek ve tavrını ona göre belirleyecektir. Parti'nin politikası, elbette demokratik cephe politikası olacaktır. Ama bu cephe politikası işçi sınıfının demokratik siyasi bağımsızlığından taviz vermeden yürütülecektir. Parti seçimlere elbette katılacaktır. Ama bu katılış, sosyalizmin bağımsızlığının zedelenmediği demokratik cephe politikasının esasları içinde olacaktır.

● Sosyalizmi küçük burjuva demokratlarının vesayeti altında görmek ve göstermek yanlıştır. Sosyalist Parti demokratik halk cephesindeki yerini alacak ve cepheye bilimin rehberliğini ve üstünlüğünü getirmeğe; demokrasiyi örgütlü halk güçlerinin beraberliği haline getirmeğe çalışacaktır.

Egemen Güçlere Yeşil Işık Yakılmamalı :

● Partinin kurulmasına karşı ileri sürülen görüşlerdeki en önemli çelişki ve tutarsızlık şu noktada açıkça ortaya çıkıyor: Sözkonusu görüşlerin sahipleri hem «demokratik şartlar olgunlaşmadı, 141-142 kalkmadı» gerekçelerini ileri sürerek, partiyi adeta jurnallemeğe çalışmakta ve kanun dışı gibi göstermeğe gayret etmektedirler, hem de bu partiyi egemen sınıfların teşvik ettiğini ileri sürmektedirler. Bu ne biçim tutarsızlık ve sorumsuzluktur böyle? Hem kanuni ve meşru bir partiyi egemen sınıflara bir çeşit jurnal edeceksin, hem de bu partinin egemen sınıflardan destek gördüğünü ima yoluyla belirteceksin. Ve lafı getirip, «Umudumuz Ecevit» sloganına bağlayarak dilinin altındaki baklayı çıkaracaksın. Hem egemen güçlere anti-demokratik bir sinyal çakacaksın, yeşil ışık yakacaksın, hem de eğer egemen güçler meşru bir sosyalist kuruluşu yokedemezlerse, bu kuruluşun teşvik gördüğünü telmih edeceksin. Bazı «ilerici» kalemlerin tutumu mâlesef böyle olmuştur ve son tahlilde, egemen güçlere «ilerici cepheden» anti-demokratik uygulamalar için öneri getiren bir görünüme bürünmüştür. Demokrasi ve özgürlük cephesinde yerini almış demokratik bir kuruluş olan TSİP'in varlığına ve azından sanki demokratik amaçlarla yardımcı olmak yerine, partinin gelişip güçlenmesine destek olmak yerine, o partinin daha emekleme çağında bastırılmasına ilericilik adına cevaz vermek, ilericilik değildir. Demokratik anlayışla bağdaşmaz.

Oylar Üzerine Koparılan Fırtına :

● Bir diğer önemli nokta da, oylar meselesinde koparılan fırtınadır. Parti elbette oy avcılığı yaparak, para toplamak amacını güden bir parti değildir. Parti herşeyden önce halkımızın uyanıp bilinçlenmesini amaçlayan ve demokratik cephenin motoru olmağa namzetliğini koyan demokrasiyi gerçek rayına oturtmağı hedef edinmiş bir partidir. Halkın bilinçsiz veya rasgele oylarıyla oluşacak bir yapının uzun ömürlü olmayacağı; tam tersine, partinin sağlam zemine oturması için, halkın bilinçli ve gönüllü çabalarının gerektiği inkar edilmez bir gerçektir. Sözkonusu olan, 14 Ekim seçimlerinde 500 bin civarında tahmin edilen oyları kapmak değil, o oyları bilinçlendirmek ve sosyalist oyların sayısını bilinç faktörünü ön plâna alarak artırmaktır. Parti herşeyden önce sosyalist insan yetiştirmek amacını taşımaktadır. Bu demokratik süreç elbette ülkedeki tüm devrimci, ilerici ve yurtsever güçlerden, demokratik birikimlerden farklı tutulamaz. Partiyi oy avcısı, popülist bir parti gibi görmek ve artık CHP'ye gelmeyecek oyların kaygısına düşmek samimi bir demokratik anlayıştan uzak kalmak demektir.

Parti elbette seçimlere girecek, oy alacaktır. Ama bu oyların hesabını yapmak, insan faktörünü hiçe sayan, halkı halâ oy deposu olarak gören, halkın ve kitlelerin gücüne inanmayan bir tavırdır.

Bugün sayısı bir hayli artmış ve yakın gelecekte sosyalist partinin aktif çabalarıyla daha da artacak sosyalist oyların sahiplerini, ne yapacağını bilmeyen, tercihini nereye kullanacağını iyi tesbit edemeyen kişiler olarak gören, demokrasiyi ancak halkın örgütlü ve bilimli gücünün geliştireceğini ve bu gelişimde sosyalistlerin hayati yerini kavrayamayan kafalar, meseleyi sosyalistlerle CHP arasındaki bir oy kapışması gibi algılamaktadırlar. Bu gerçekte halkı da sosyalistleri de küçümsemek, işçi sınıfını tanımayan bir çeşit kişilik ilerici tavırdan başka birşey değildir.

«Çok Parti» Provokasyonu :

● Basına yansayan ve egemen sınıfların el altından teşvik ettikleri diğer bir önemli nokta da, Sosyalist adını taşıyan yeni partilerin kurulmasının olağan gösterilmesidir.

Gerçekten de hareketi bölmek isteyecek böyle girişimlere rastlanması mümkündür. Sosyalizmi bir «oy» meselesi olarak alacak ve halkımızı yanıltmağa çalışacak, emekçileri bilinçlendirmeden oy avcılığı peşinde koşacak, TSİP karşısına işportacı tavırla çıkacak böyle davranışlar kısa zamanda etkisiz kalmağa mahkumdur. Ama gene de böyle çıkışlar halkımızın kafasını bulandıracak ve sosyalizme zarar verecek bölücü tutumlar olacaktır. Bu bakımdan sosyalist ve yurtesevlerin, birden fazla partiyi olağan göstermeğe çalışmaları, eğer bir ardniyet taşımıyorsa, bönlüktür. Dış ve iç egemen güçlerin oyununa gelmektir. Varolan sosyalist birikimi kişisel ihtiraslar adına bölmeğe çalışmanın hesabını hiç kimse tarih önünde, halk önünde veremez.

Parti Toplayıcı ve Birleştirici Olacaktır :

TSİP bir tekkeci anlayışla kurulmamıştır, Alabildiğine kucaklayıcı ve toparlayıcı olmağa çalışmıştır ve çalışacaktır. Başlangıç dönemlerinde tereddüt geçiren iyi niyetli pek çok arkadaş partiye karşı çekimser kalabilirler. Bunu kınamak doğru olmaz. Ama bu bekleyişin başka parti girişimleri doğrultusunda olması iyi niyetle bağdaştırılamaz. Eğer bunca yıldan sonra bir Sosyalist Parti kurulabilmişse, hepimizin görevi, bu girişim ve gelişim karşısında seyirci kalmak değil, tam tersine var gücümüzle onu desteklemektir. Partinin tüzüğü, programı, Türkiye açıklamaları ortadadır. İyi niyeti apaçık bellidir. Partinin görüşleri için ayrıntıda bazı itirazlar olsa bile, temel noktalarda şimdiye kadar hiç bir eleştiri gelmemiştir. Ayrıca parti kurucuları «küçük olsun benim olsun» mantığına karşı mücadele etmişlerdir ve edeceklerdir. Bu mantıkla yola çıkılacak yeni parti girişimlerine karşı da sosyalizmin birliği ve demokrasinin sağlamlığı, devrimci dinamiğin bütünlüğü adına karşı çıkılacaktır. Partinin umdelerine temelde itiraz eden, yani işçi sınıfı yolunun dışına düşmüş olan kişilere bir diyeceğimiz yok. Bu gibilere karşı elbette ideolojik mücadele verilecektir ve verilmektedir. Ama Parti görüşlerine hiç bir temel eleştiri getirmeden, ayrı bir tekke açmağa kalkışmak, birikimi bölme çabalarından başka birşey olamaz. Böylesi çabalar, uzun sürmeyecek bir zaman kesidinde iflas edecek bile olsa gene de zararlı çabalardır.

Beklemenin Ölçütü Ne Olacak?

● Diğer bir nokta da iyi niyetli sosyalistlerde görülen tutumdur. Bu kişiler, «bekleyelim, partinin icraatını görelim demektedirler.» Eğer bu anlayış, «parti güçlenirse gireriz veya destekleriz, güçlenmezse başka bir alternatif ararız» şeklindeyse, bu tutum oportünist bir tutumdur. Partinin güçlenmesi tüm işçi sınıfı soyalistlerinin çabalarıyla hızlanabilir. Gelişip güçlendikten sonra bir hareketin içine girmek en kolay şeydir. Aslolan devrimci tavır, kişinin herşeyi dikkatle gözden geçirmesi, devrimci bilincini kullanması ve mümkün olduğu kadar erken tavır belirlemesidir.

«Bekleyelim, görelim» tutumunda olan diğer bir kesimin tereddütleri makul karşılanabilir. Genellikle «şöhretli» isimlerin olmadığı bir partinin ne olacağını, nasıl gelişim göstereceğini birkısım sosyalistlerin çekingenlikle izlemesi doğaldır. Parti kurucuları bu gibi tereddütlerin kısa zamanda kalkacağı inancındadırlar. Ama burada esas olan şu noktadır. Çekimser arkadaşlar «ne zamana kadar bekleyeceklerdir?» Parti'nin dışında kalarak partinin güçlenmesini ve gelişmesini izlemek zordur. Partinin icraatının olumlu olduğu, burjuva basınında yayınlanacak basın bildirilerinden ve demeçlerden anlaşılacak değildir. Ayrıca partinin güçlenmesi, başlangıçta nicel güçlenme ve yayılma değil, nitel güçlenme olacaktır. Sosyalizmin işçi ve yoksul köylü tabanına inmesi olacaktır. Bu nitel gelişimi ve üyelerin bilinçyapısını, çalışkanlığını ise parti dışından ve basından izlemeğe imkan yoktur. «Partinin icraatını beklemek» çekimserliği içindeki iyi niyetli arkadaşların, en azından kendi kıstaslarını tesbit etmeleri Parti'yle yakından bağ kurarak, gelişimleri ve bilinçlenme sürecini yakından izlemeleri ve Parti saflarına katılmayı oportünizme varacak ölçüde geciktirmemeleri gerekir.

Sosyalist Parti'nin Kurulması Öncül Zorunluktu :

● Partinin kurulmasının erken olduğu kanısında olan ama CHP kuyrukluğu içinde bulunmayan arkadaşlara gelince, bu konuda vereceğimiz cevap, KİTLE'nin birinci sayısındaki «Niçin Sosyalist Parti» yazısından farklı olmayacaktır. Kısaca özetlersek:

— Sosyalizmin bağımsızlığı adına,

— Kendiliğinden gelişen demokratik işçi, öğrenci ve köylü ya da diğer emekçi hareketlerinin merkezileşmesi ve siyasal hedeflere yönelmesi için,

— Kendiliğinden hareketlerin içinde taşıyacağı yanlış eğilimlerin önlenmesi için,

— Sosyal demokrasi ile sosyalizm arasındaki farkın işçiler başta olmak üzere tüm emekçilere gösterilmesi ve sosyalistlerin programlarının kitlelere açılması, anlatılması bakımından,

— Bütün bu görevleri üstlenecek sosyalist örgütlenmenin, demokrasiye bilim ve sağlamlık kazandırması için,

— Sosyalistler arasındaki dağınıklığın giderilmesi için parti en önde gelen ihtiyaçtır.

● Bugün emekçi halk birikimini küçümsemek veya görmezlikten gelmek, «halk bilinçlenme aşamasına gelmemiştir» gerekçesiyle halka tepeden bakmak sosyalist bir tavır değildir. Son bir yıl içinde gelişen işçi hareketleri, halkımızın hangi aşamada olduğunu göstermeğe yeten en güzel kanıttır. Keza 14 Ekim seçimlerinde, sosyalist bir parti olmadığı halde halkımızın gösterdiği tercih, halk içindeki uyanışın ne ölçüde önemli olduğunu göstermeğe yeter.

Bugün sarı Türk-iş çözülmüştür. Tepedeki yöneticilerden bir kısmı CHP'yi desteklediği için DİSK tabanındaki işçilerin büyük bir kısmının bu yöneticilere itimadı kalmamıştır. Çeşitli siyasal eğilimler içine giren sendikalar, sosyalist parti olmadan, zamanla anarko-sendikalizmin içine düşmeğe namzettirler.

Öte yandan işçilerin kitle hareketleri kendiliğinden niteliktedir ve bu kendiliğinden hareketler kendi haline bırakıldığı takdirde, hem siyasal hedeflerden uzak kalmağa, hem de başarısızlığa uğramağa mahkumdur. Bugün öylesine bir işçi potansiyeli vardır ki, artık bazı CHP'li sendika yöneticileri faşist komandalarla işbirliği yapmağa mecbur kalmakta, veya CHP milletvekili? 30 yıllık bir sendika ağası işçiler tarafından yuhalanmaktadır. Bu hareketlerin başıboş ve amaçsız kalması, onca potansiyelerin boşa harcanarak kurda kuşa yem olması hiç bir sosyalistin kabullenemeyeceği bir durumdur. İşte sosyalist parti, özetlediğimiz ve vurguladığımız bu nedenlerden ötürü erken değildir. Hatta geç kalındı dense —ki pek çok işçi ve emekçi demektedir— veridir.

Sosyalist Kurultay Önerisi Gerçekçi Değildi :

● Partinin zamansız olmadığını ileri süren, ama kuruluş biçiminde farklı yöntemler öneren sosyalistler de oldu, oluyor. Bu arkadaşlar, bir Sosyalist Kurultay'ın partiden önce toplanmasının zorunlu olduğunu savunmaktaydılar. Böyle bir kurultay objektif zemini yoktu. Kurultayı kim, ne için, ne adına ve nasıl toplayacaktı? Kurultayın düzenlenmesini kim üstlenecekti? Kim kimi, ne için ve hangi sıfatla kurultaya davet edecekti? Böyle bir kurultay objektif olarak provokasyona açık bir girişim olmayacak mıydı? Bu nedenle kurultay önerileri gerçekçi olmayan soyut öneriler olarak kaldı.

KİTLE Gazetesi ilk sayısından beri Parti hedefini somutlamıştır. Partinin gerektiğine inanan Anadoludaki ve İstanbul'daki sosyalistler görüşlerini mektupla veya şifahen KİTLE'ye yazmışlardır. Partinin kurucusu olmak isteyen veya partide görev almak isteyen işçiler, sendikacılar köylüler, öğrenciler veya aydınlar gelip bağ kurmuşlardır. Eleştirisi olanlar, gelip eleştiirlerini yazıyla veya sözle bildirmişlerdir. Ve bütün bu çapalar Parti'nin kuruluşunda somut adımlar atılmasını sağlamış. Parti'nin sağlam temeller üzerinde kurulmasına yardımcı olmuştu.

Hedef: Partimizi Güçlendirmektir :

Yukarıda sıraladığımız nedenlerden ötürü, TSİP'yi kuranlar tüm iyi niyetli çabalarının sonucu olarak, toparlayıcı ve birleştirici bir Parti girişiminde bulunmaşlardır. Partinin bundan sonraki icraatı da birleşme ve bütünleşme doğrultusunda olacaktır. Partiyi sabote etme, onu köstekleme çabaları zaten yaygın değildir ve böylesi yanlış tutumlar da, kanımızca, kısa zamanda tamamen sona erecektir.

Tüm sosyalistlerin görevi, sosyalist hareketin dağınıklığına son vermek, hareketin provokasyonlara ve serüvenlere itilmesini önlemek, demokrasinin halkımız içinde kökleşip kurumlaşmasını sağlamak üzere el ele, omuz omuza vermek ve partinin bayrağı altında kenetlenmektir.

Demokratik Güçbirliği ve işçi sınıfı

Halim Toğan

İşbaşındaki CHP-MSP koalisyon hükümetini, ya da özellikle yeni CHP'yi her hal ve durumda kayıtsız ve şartsız desteklemek, işçi sınıfı hareketinin ve onun adına yola çıkanların üzerlerine vazife değildir. Bu tür kayıtsız şartsız bir desteğin, bugünkü koşullarda dahi, mutlaka sağlanacağına dair kimeden teminat beklenmemelidir. İşçi sınıfı hareketi adına böyle bir teminat vermeye de kimsenin yetkisi yoktur. Dolayısıyla CHP'nin kendi doğru bildiği yolda girişeceği her teşebbüsün işçi sınıfınca mutlaka desteklenceği, ya da ilerde ortaya çıkabilecek herhangi bir durumda CHP'ye işçi sınıfından gelecek desteğin bugünden cepte keklik olduğu sanılmamalıdır.

CHP'nin yurt ve kitle çıkarları doğrultusunda giriştiği, yurt ve kitle çıkarlarıyla tekelci kapitalist çıkarlar arasındaki onulmaz çelişkiyi su yüzüne çıkaran ekonomik ve sosyal alanda her teşebbüs işçi sınıfı hareketince desteklenir. Bu doğrultuda olmayan ya da bu doğrultuya ilerde ters düşeceği bugünden bilinen teşebbüsler (programlar, öneriler, uygulamalar) hiç tereddütsüz eleştirilir. Eleştirilir, çünkü CHP'yi kendi doğru bildiği yolda (CHP'nin doğru bildiği yolda) başarıya ulaştırmak ya da başarıya ulaşmasına yardımcı olmak işçi sınıfı hareketinin görevi değildir. İşçi sınıfı hareketine yön verenler, eğer sahiden işçi sınıfı sosyalistleri iseler, küçük burjuva demokratların gayretleriyle yurt çıkarlarını uzun vâdede sağlama bağlamanın ve kitlelerin gerçek kurtuluşunu sağlamanın mümkün olmadığını bilirler. Bunu bildikleri için de, işçi sınıfının çıkarlarının, ve işçi sınıfının çıkarlarında mündemiç yurt ve kitle çıkarlarının gerçek teminatı olan işçi sınıfı sosyalizmi alternatifini bütün diğer alternatiflere karşı, bu arada küçük burjuva demokratların ortaya attıkları program ve önerilere karşı açıklama ve savunma görevinden feragat edemezler. Küçük burjuva demokratlar, onlar kendi doğru bildikleri yolda başarıya ulaşsınlar diye değil, işçi sınıfı sosyalizmi yolunda başarıya ulaşılsın diye desteklenir. Yani ekonomik ve sosyal icraatı yurt ve kitle çıkarları doğrultusunda olduğu sürece CHP'ye destek olmak işçi sınıfı hareketinin kendi doğru bildiği yolun bir gereğidir.

Bu bakımdan CHP, desteklenmesi gerektiği yerde ve desteklenmesi gerektiği kadar, belli şartlar ve kayıtlarla desteklenir ve desteklenecektir. Bu konuda belli şart ve kayıtların gözetilmesi, işçi sınıfı hareketinin kendi adına bağımsız varlığının ve kendi bağımsız yolunda başarıya ulaşmasının baş şartıdır. Bu arada kitlelerin belli bir dönemde, belli koşullar nedeniyle CHP'ye umut bağlamış oldukları dikkate alınır ama, kitlelerin hangi koşullar nedeniyle ve niçin CHP'ye umut bağlamış oldukları da açık seçik ortaya konulur ve işçi sınıfı hareketi kendisi, CHP'ye ve onun temsil ettiği hedeflere umut bağlamaz. Bunun tersi bir tutum doğrudan doğruya işçi sınıfı hareketinin kendi bağımsız varlığını inkâr, işçi sınıfının kendi hedeflerinden ve tarihî misyonundan yan çizmek ve kuyrukçuluktur.

Bunun gibi, CHP, açık ve gizli faşizme tutarlı bir direniş gösterdiği, bugünkü Demirel ya da sermaye «demokrasi» sinin sınırlarını açıp genişletme yolunda yılmadan çalıştığı sürece desteklenir ve desteklenecektir. Lâkin hedef CHP'yi her tehlikeye karşı koruyup kollamak, CHP'yi güçlendirmek değildir. Asıl hedef, anti - demokrasiye karşı demokrasi cephesini ve demokratik güç birliğini sürdürmek ve güçlendirmektir. Dolayısıyla kitlelerin somut maddî çıkarlarına hizmetin birinci şartı ve teminatı olan demokrasiden her yan çizdiğinde CHP işçi sınıfı hareketini karşısında bulacaktır.

Burda göz önünde tutulması gereken esas nokta şudur:

Kimse, demokrasinin bütün kurumları ve teminatlarıyla geçerli olduğu bir ortamı CHP'nin kitlelere ve bu arada işçi sınıfına gümüş tepsi içinde sunacağını sanmamalıdır. Buna CHP'nin gücü de, temsil ettiği ve ilerde temsil edeceği çıkarlar da, bel bağladığı dünya görüşü de elvermez. Çağdaş emperyalist koşullarda, sanayileşmiş ileri ülkelerde olduğu gibi geri kalmış ülkelerde de, kitle çıkarlarına açık demokrasi dâvasının yegâne tutarlı ve aslî sahibi işçi sınıfıdır. Dolayısıyla anti - demokrasiye karşı işçi sınıfının kendi adına ve bütün diğer ezilen ve sömürülen sınıf ve zümreler adına sürdürdüğü demokrasi mücadelesini CHP'nin bıraktığı yerden işçi sınıfı yine sürdürmeye devam edecektir. Demokrasi mücadelesinde işçi sınıfının ardına aldığı ve temsil ettiği sosyal potansiyel küçük burjuva demokrasisinin boyutlarını ve hacmini her zaman aşar ve hâlen de aşmaktadır. Bu bakımdan, demokrasi için çalıştığı sürece CHP'ye destek olmak CHP'nin demokrasi mücadelesinin değil, işçi sınıfının demokrasi mücadelesinin bir veçhesi ve gereğidir; Ya da demokrasi için mücadelede CHP'nin değil, işçi sınıfı hareketinin başarıya ulaşmasının bir veçhesi ve gereğidir. Bu da ekonomik ve sosyal icraat alanında olduğu gibi anti - demokrasiye karşı mücadelede de CHP'yi desteklemenin her somut duruma göre şartlı ve kayıtlı olması gereğini kendiliğinden getirir.

Bir başka deyişle, işçi sınıfının kendi adına ve kitleler adına ortaya atacağı demokratik taleplerin içeriğini, sınırını ve zamanını CHP'nin demokrasi anlayışı ya da CHP'nin «eti budu» (ekonomik ve siyasî iktidar dengesindeki ağırlığı) tayin edemez. Bunları anti - demokrasi karşısında demokrasi cephesinin ve demokratik güç birliğinin kendi iç dinamiği tayin edecektir. Mevcut koşullarda anti -demokrasiye karşı CHP ile aynı safta yer almak, demokratik güç birliği için çalışmak, CHP'nin şahsında herhangi bir «ehveni şer» tercihine yatmak demek değildir. Demokrasi için mücadele yolunda CHP'nin bugün gelebildiği ve yarın gelebileceği yer de işçi sınıfı için bir ehveni şer değildir. Öyle olduğunu sanmak işçi sınıfı hareketinin de, küçük burjuva demokrasisinin de temsil ettikleri çıkarların farklı sınıfsal içeriklerini gözden kaçırmak, demokratik güç birliğinin gerçek anlamını ve iç dinamiğini doğru değerlendirememektir.

CHP yurt ve kitle çıkarları için çalışma gereğine sadakatle bağlı kaldıkça işçi sınıfının demokratik atılımları demokrasi cephesini zaafa düşürmez. Tersine, daha da güçlendirir. Bu da yurt ve kitle çıkarlarıyla bağdaşmayan tekelci kapitalist çıkarlar ve onların anti - demokratik tercihleri karşısında CHP'nin gücüne güç katar. Buna karşılık demokrasi cephesi ne kadar güçlü olursa, ve işçi sınıfının demokratik atılımlarıyla ne kadar daha da güçlenirse, CHP'nin yurt ve kitle çıkarları için çalışmaktan yan çizme ihtimali o kadar azalır. Oysa CHP'yi ve onun demokrasi anlayışını «ehveni şer» sayan, dolayısıyla demokratik güçbirliği sorununa salt CHP'nin güçlenmesi ya da güçsüz düşmesi açısından yaklaşan görüş statik bir görüştür; İşçi sınıfının gücüne ve dinamizmine inanmayan, temsil ettiği sosyal birikimi küçümseyen, giderek işçi sınıfının tarihî işlevini âdeta CHP'ye yamamak isteyen uzlaşmacı ve saptırıcı eğilimler taşır; bu nedenle de işçi sınıfı hareketi içinde etkisini sürdürdüğü ölçüde hareketi atalete sürükler. İşçi sınıfı hareketinin atalete sürüklenmesi ise demokrasi cephesinin en önemli kanadını zaafa düşüreceğinden demokratik güçbirliğini anti - demokrasi cephesi karşısında akamete uğratır. Aynı zamanda —ve yine bu nedenle— CHP'nin sağda manevra alanını genişletip CHP içinde tekelci sermaye ile uzlaşmaya yatkın sağ eğilimleri güçlendirerek CHP'yi daha kaypak, uzlaşıcı ve tavizkâr bir tutuma iter.

Bu durumda, demokrasi cephesini güçlendirme adına CHP'yi güçlendirme gerekçesiyle işçi sınıfından onu atalete sürükleyecek bir tutum beklemek, aslında demokratik güç birliğini zaafa uğratıcı bir tavırdır. Daha özel olarak şunu da söyliyebiliriz: işçi sınıfı hareketi kendi doğru bildiği yolda ve kendi bağımsız gücüyle demokratik cephe içinde ağırlığını ne kadar duyurursa, CHP o kadar sola açılacak, küçük burjuva demokrasisinin demokratik yani ağır basacak ve CHP gerçekten yurt ve kitle çıkarları doğrultusunda çalışacaktır. Demokrasi cephesinin oluşup gelişmesinde işçi sınıfı hareketinin bugüne kadar oynadığı ve bundan sonra da oynayacağı aktif ve bağımız rolün önemi bu kadar büyüktür.

Demokratik cephenin tutarlı bir yol izleyerek kalıcı ve ileriye açık başarılar elde edebilmesi, kitlelerin ekonomik ve sosyal kurtuluşu ve demokrasi uğruna kendi doğru bildiği yolda işçi sınıfının bağımsız ve örgütlü mücadele verebilmesine, somut durumun somut tahlili gereğini her an göz önünde tutan kesin ve toparlayıcı siyasetler izleyebilmesine bağlıdır. Emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı demokrasi cephesini güçlendirmede ve onu ileri atılımlarında başarıya ulaştırmada işçi sınıfı öncülüğü kuralı ancak bu sayede, işçi sınıfının demokrasi cephesinde yerini bihakkın almasıyla, teoriden pratiğe aktarılabilir. İşçi sınıfı öncülüğünün işçi sınıfı eline gökten zembille hazırlop inmiyeceği bilinmeli ve hiç unutulmamalıdır.

Parti ve Davranış üzerine

Aydoğan Gezer

Biz devrimciler düşünce ve davranışı birbirinden kopmaz tek ilke olarak kabul ederiz. Doğrusu da budur.

Düşünce ve davranış birliği tutarlılığı getirir; bu tutarlılık doğrulara yaklaşımı kolaylaştırır.

Bir genelin içinde bireysel davranışlar, bireyin rolüne göre geneli bağlar; genelin içindedir, genelden soyutlanamaz, geneli belirleyen de bireylerin aktif rolüdür.

Davranışı belirleyen koşullardır. Ortak davranışı da eşit koşullar sağlar.

İyi hesap edilmesi gereken iki şey varsa: birincisi kadroların ayrı etkilenme alanında bulunuşları, ikincisi sosyal ve üretim ilişkileridir.

Zaten dağınık olan devrimci kadrolar, açık faşizm şartlarında, tırpanlanma döneminde, örgütsüzlük baş sorundu— «çil yavrusu» gibi dağıldı, bağlar koptu, değişik etkilenme alanına itilmeler oldu, yahutta etkilenme alanları yaratıldı...

Bütün bunlar değişik değerlendirmeyi ve davranışı getirdi —tutarlı değerlendirme ve davranışların varlığını inkâr etmiyoruş—. Değişik sosyal ve üretim ilişkileri de bu yönde etkilenmeye yardımcı oldu. Kollektif çalışmanın olmayışı, «biz bize benzeriz» anlayışını hakim kıldı.

Tekrarlayalım: değişik ilişkiler, kollektif çalışmanın olmayışı, merkezi ajistasyonun bulunmayışı soyut kemikleşmeyi küçük burjuva bağnazlığını getirdi.

Merkezi ajitasyon;

— Ortak davranışı,

— Literatür birliğini,

— Kollektif çalışma ruhunun gelişmesini, kısacası kadrolar arası birliği kardeşliği getirir. Devrimci hareketi düşman kardeşlerin düello sahası olmaktan kurtarır. Merkezi propaganda parti ile olur, işçi sınıfının partisi ile olur.

Nasıl ki sosyalizm kimsenin tekelinde değilse, sosyalist partide kimsenin tekelinde değildir. Onun tarihi görevini birlikte yükümlenen kadrolar gayet tabi partiye hakim olurlar. Kişileri herzaman icazetler belirlemez, aksine onu devrimci hareket tayin eder, bünyesine ters düşen tecrit olur.

İdeolojik mücadele, eleştiri, özeleştiri parti içinde olur, bunun başka bir yeri yoktur. Bu mücadele seneleri de içine alabilir, devrimci hareket sağlam adımlarla, yalpalamadan hedefe doğru yol alır.

Yanlışların üzerine acımasız gidilir. Bu delikanlılıkla, küçük burjuva bağnaz tavırlarla, kemikleşmeyi yansıtarak değil yapıcı ve yönlendirici olmayı da beraberinde getirmelidir.

Nedir bu yapıcı ve yönlendirici olmak: Düşünce ve davranışta olduğu gibi birbirini tamamlayan iki unsurdur. Birincisi devrimci tavırla yaklaşım (bu alçak gönüllülük, fedakârlık, samimiyet v.s.), ikincisi alternatif getirme özelliğidir. Bunları özellikle vurgulayalım.

Devrimci kadroların görevi parti içinde yerlerini almalarıdır. Parti dışında kalmak, gelişmeleri izlemek, tirübünlerden maçı seyretmek gibi nemelazımcı tavırlar devrimci tavır değildir.

Iskenderun Demir Çelik'te baskı ve terör kol geziyor

İskenderun Demir Çelik Fabrikası inşaatında çalışan 10 bini aşkın yapı işçisine karşı yöneltilen ağır baskılar, «büyük» basında son derece çarpıtılmış olarak yer aldı. Oysa, İskenderun Demir Çelik inşaatında, faşist baskı döneminin hortlatılma eğilim ve özlemleri günlerce kol gezmiş, yapı işçileri üzerinde tanımlanması güç baskılar yapılmış, kavranması güç oyunlar döndürülmüştür.

İskenderun 3. Demir Çelik Fabrikası inşaatı 1970 yılında başlamış ve dev inşaatın ihalesi 18 büyük inşaat firması arasında pay edilmiştir. Üstelik bunlar da aldıkları inşaatı diğer taşaronlara ve ikinci derece müteahhitlere dağıtmışlar ve Demir Çelik İnşaatında 45'e yakın, sözde bağımsız işyeri oluşmuştur. Müteahhitler böylece hem devleti daha iyi soyma olanağını elde etmişler, hem de on binlerce işçinin istihdam edileceği inşaatta, en geri ülkelerde bile raslanması güç bir sömürünün ortamını hazırlamışlardır.

Nitekim, Güney ve Güneydoğu bölgemizi kasıp kavuran işsizliği iyi değerlendiren bu azgın sömürücüler çetesi, iş kanununun ve asgari geçim şartlarının bütün gereklerini hayasızca rafa kaldırmışlardır.

Başlangıçtan itibaren örülen bu sömürü ağını parçalamak üzere işçilerin sendika kurma çabaları daima sonuçsuz kalmış, kimi zaman sendikacıların bağışlanmaz umursamazlığı ile, kimi zaman Sıkıyönetim döneminin baskıları yüzünden, 10 bini aşkın yapı işçisi, ekonomik haklarının hiç birini savunma olanağına kavuşmamıştır.

Sonunda işçiler çareyi kendi kuracakları bir sendikada bulmuşlardır. Kendilerine yardımcı olan

bazı sendikacıların da yol göstermesi ile Yapım İş Sendikası kurulmuştur. Yurt düzeyinde örgütlenmiş, merkezi disiplinin yürürlükte olduğu güçlü bir sendika olmamasına rağmen, işverenler kendi güdümlerinde olmayan hiç bir sendikaya tahammül edemedikleri için, Yapım İş'e üye olan yapı işçileri üzerinde bilinen bütün oyunlar uygulanmaya başlanmıştır. İşten atma tehditleri, satın alma çabaları sonuç vermemiş ve işçilerin çok büyük bir çoğunluğu bu sendikaya üye olmuşlardır.

Ancak Sendikanın bütün toplu sözleşme çağrıları işverenlerce umursanmamış, bu arada sendikanın kuruluşu sırasında yapıldığı söylenen bazı usul hataları da işverenlerce fırsat bilinmiş, işçilerin fiilen üye oldukları bir sendika yetkili sayılmamıştır. Buna karşılık, Bölge Çalışma Müdürlüğü'nden sendikaya yazılan bir yazıda, inşaattaki bütün işyerlerinde AS. YMİ. İŞ Sendikasının imzaladığı toplu sözleşmenin yürürlükte olduğu belirtilmiştir.

Bunun üzerine 14 bin 600 yapı işçisi 16 Haziran günü bir yürüyüş düzenlemişler ve işverenlere 18 Hazirana kadar mühlet vermişlerdir.

İhtar yürüyüşüne karşı işverenlerin cevabı, yürüyüşe katılan ve önde gelen 200 yapı işçisinin işine son vermek olmuştur. Bir başka deyimle müteahhit patronlar yangına körükle gitmişler ve daha sonra kanunsuz grev diye mahkum etmeye çalışacakları İskenderun olayını bizzat tahrik etmişlerdir.

Nitekim 18 Haziran günü 16 bin 400 yapı işçisi 3. Demir Çelik İnşaatının giriş kapısında oturma grevine başlamışlar ve çalışma şartları değişmedikçe atılan arkadaşları yeniden işe alınmadıkça işbaşı yapmayacaklarını açıklamışlardır. Olaya vali Kemalettin Gazezoğlu müdahale etmiş ve işçilere işbaşı yapanlara ikramiye verdireceğini, yapmayanların ise işten atılacağını söylemiştir. Vali'nin konuşması işçiler içinde haklı bir tepki yaratmış ve valiye isteklerini bir kere daha tekrarlamışlardır. Vali duruma bir açıklık getirmeden direniş yerini terketmiş, hemen ardından da kum yüklü bir kamyon işçilerin üzerine yürümüştür. Patron köpeği bir şoförün kullandığı kamyon 5 işçinin ağır yaralanmasına yol açmıştır.

Direnişin daha sonraki günlerinrinde ise artık tam bir faşist baskılar fırtınası esmeye başlamıştır. Patron müteahhitlerin kiralık köpekleri işçilerin barakalarına ateş açmış, güvenlik görevlisi bir albay, ağıza alınmayacak küfürlerle işçileri işbaşı yapmaya zorlamış, bu arada 5 işçi gözaltına alınmış ve iki saat kadar nezarette tutulmuştur.

Nitekim asılsız ihbarlarla devlet makamlarını ve kamuoyunu yanıltmayı başaran müteahhit patronlar üçü sendikacı olmak üzere 44 işçiyi tutuklattırmışlar ve işçiler Adana Devlet Güvenlik mahkemesine sevkedilmişlerdir.

Direnişin 9. günü tutuklamalar daha da hızlanmış ancak direniş bir türlü kırılamamıştır. Beşinci gün ise baskılar en yüksek noktasına ulaşmıştır. Güvenlik görevlisi albay, megafonla işçilere ses lenmiş ve işbaşı yapılmasını istemiştir. İstek doğal olarak reddedilince de askerler havaya ateş açarak işçilerin üstüne yürüyüşe geçmişlerdir. Kısa süren çatışmada 6 işçi koma derecesinde yaralanmış, 39 işçi de çeşitli yerlerinden hafif yaralar almışlardır. Bu gün de 60 işçi tutuklanmıştır.

KİTLE'nin bask'ya hazırlandığı direnişin altıncı günü İskenderun Demir Çelik'te 'işçilerin onbini uygulanan terör karşısında, direniş yerine gelmemiş ve şehirde kalmayı terc'h c:mişlerdir. Bu durumda da şehir içinde bir işçi avı başlamış ve yakalanan işçilere karakollarda akıl almaz işkenceler uygulanmıştır. Direnişin 6. gününe kadar Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından tutuklanan işçi sayısı 153'e ulaşmıştır.

KİTLE gelecek sayısında İskenderun Demir Çelik direnişi ve gelişmeleri hakkında daha geniş ve ayrıntılı bilgi verecek ve olayların genel bir değerlendirmesini yapacaktır.

DISK yöneticilerinin siyasi tercihleri, DISK tabanının tercihlerini yansıtmaz

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) işçi sınıfımızın ilerici ekonomik örgütüdür. KİTLE, DİSK'i hep bu şekilde değerlendirmiş ve DİSK'in işçi sınıfımızın öz malı olduğunu, DİSK'e sahip çıkılması gerektiğini savunmuştur.

Gerçekten de DİSK, sarı Türk - İş'in «partiler üstü sendikacılık» yutturmacası altında işçiyi sermayenin dümen suyunda tutma, sermayenin eline terketme politikasına karşı, siyasal mücadelenin gereğine inananların, işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin ancak siyasal mücadele ile tamamlandığı zaman amacına ulaşabileceğini kavramış olanların, tabandan gelen itkiler ve sosyalist birikmin de etkileriyle kurmuş oldukları bir ekonomik örgüttür. Bu doğuşu ve bu yapısıyla DİSK, bir yandan siyasal mücadelenin dışında ve siyasal mücadeleye karşı olarak düşünülemez, öte yandan da sosyalizmden büsbütün bağımsız olarak, işçi sınıfının bilimini reddederek ele alınamaz. Böyle bir DİSK, DİSK olmaktan çıkmış demektir.

Doğuşunda «partiler üstü sendikacılık» yutturmacasının alternatifi olan DİSK sadece bu yapısı yüzünden bile siyasal mücadelede saf tutmak zorundadır. Şüphesiz ki sendikalar burjuvazinin koyduğu yasal engeller yüzünden sıcak siyasal mücadele içinde yer alamazlar. Siyasal partilerle organik bağlantılar içinde bulunamazlar. Ama işçi sınıfının ekonomik örgütleri, işçi sınıfının çıkarlarına en uygun gördükleri siyasal partiyi destekler, onu güçlendirmeye çalışırlar. Türk - İş örneği, bu konuda tarafsızlığın, sermayeden yana taraf olmakla eş anlamlı olduğunu göstermiştir.

DİSK daha önce, yine bağımsızlığını korumakla birlikte Türkiye İşçi Partisi yanında saf tutmuş, siyasal mücadele içinde bu partiyi güçlendirmeye çalışmıştı. TİP ile DİSK arasında organik bir bağ yoktu, hatta zaman zaman görüş ayrılıkları da belirmişti ama yine de DİSK, desteğini işçi sınıfı ideolojisine en yakın olan bu partiye vermiştir. 12 Mart sonrasında, sermayenin baskı ve tahakkümü ağırlaştı. Sosyalistler susturulmaya çalışılırken, tüm ilericiler ve devrimciler üzerinde baskılar artırılırken, TİP de kapatıldı. Sonraki gelişmeleri hep biliyoruz. 14 Ekim seçimlerine sosyalistler ve işçi sınıfımız kendi siyasal örgütleri olmadan girdiler ve demokratik güçbirliğinin, faşizme karşı demokratik cepheyi güçlendirmenin bir gereği olarak ve kendi siyasal örgütleri henüz kurulmamış olduğu için, sosyal demokrat nitelikler kazanmış yeni CHP'yi oylarıyla ve güçleriyle desteklediler. Bu destek politikasının işçi sınıfının bağımsızlığından taviz vermek anlamına gelmediği, aksine işçi sınıfının siyasal örgütünün de en kısa zamanda oluşturulması ve işçi sınıfının bağımsız politikasının vurgulanması ve sürdürülmesi gereği açıkça ortaya kondu. Bu sıralarda DİSK de seçimlerde CHP'yi destekleme kararı aldı ve bu kararını bir demokratik cephe politikasının sonucu alınmış bir karar olmaktan çok, «Bütün partilerin programlarını gözden geçirdik, işçi sınıfının çıkarlarına en yakın olarak CHP programını bulduk, bu yüzden CHP'nin desteklenmesi kararı aldık» şeklinde açıkladı.

Böylece DİSK yönetici kademesi, yanlış bir gerekçeyle de olsa ve sorunu bir «cephe» sorunu olarak görmeden, doğru bir karar almış oluyordu.

Aradan 8 ay geçti. Demokratik cephe gereği hala devam ediyor ve daha uzun bir süre de edecek. Ancak, 8 ayın gelişmeleri, artık Türkiye'de işçi sınıfının bağımsız politikasının somutlanması gerektiğini ortaya koydu. Sosyalist Parti sorunu kendini dayattı. En güçlü demokratik cephelerin ancak soyalit partilerle kurulabileceği, gerçek cephe ve ittifak politikalarının ancak örgütler arasında kalıcı ve sağlıklı olabileceği ise bilimin söylediği, pratiğinse sık sık doğruladığı bir gerçekti.

Ancak, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi kurulduktan sonra, DİSK Genel Başkanı'nın büyük bir acele ve telaş içinde, kurulmuş olan ve kurulacak partilerle hiçbir ilişkileri bulunmadığını, CHP'yi destekleme politikasına devam edeceklerini bildirmesi, DİSK, siyasal mücadele ve «destek politikası» üzerinde yeniden düşünmeyi gerektirdi.

14 Ekim seçimleri arifesinde DİSK yayınladığı bildiride, mevcut partilerin programlarının gözden geçirildiğini, işçi sınıfının çıkarlarına en yakın program olarak CHP programının görüldüğünü, bu yüzden de CHP'nin desteklenmesine karar verildiğini ileri sürüyordu. Bugün TSİP'ne karşı çıkarken acaba parti programı, o günlerdeki «tarafsızlık» içinde okunmuş mudur? DİSK yöneticileri işçi sınıfının çıkarlarını en iyi ve sonuna kadar ancak sosyalist partilerin savunduğunu ve sosyalist partileri desteklemenin cephe politikasının gereği olduğunu çok iyi bilirler. Ancak görülen odur ki, DİSK tabanını bağlamasa bile, DİSK yönetici kadrosu arasından bir kısım üyeler CHP'yi desteklemeyi CHP'lileşme veya böyle görünmekten çıkar umma noktasına kadar götürmüşlerdir. İşte bu noktada, DİSK'in CHP'lileşmesine karşı kesin mücadele vermek, bilinçli DİSK tabanının ve tüm sosyalistlerin önde gelen görevidir. Böyle bir mücadele ise ancak sosyalist bir siyasal örgüte dayanarak verilir. DİSK işçi sınıfının malıdır. DİSK'i DİSK yapan her olayda, her şerefli sayfada, bilinçli DİSK işçilerinin imzası vardır. Bu yüzden de DİSK'i bir başka sınıfın örgütünün —bu örgüt ne kadar ilerici ve kendi ölçüleri içinde demokrat da olsa— kuyruğuna takmaya, dolayısıyla da işçi sınıfımızı başka bir sınıfın kuyruğuna takarak, işçi sınıfı öncülüğünü reddetmeye kimselerin hakkı yoktur. Bir kısım DİSK yöneticileri, *sosyalist bir partiye* karşı çıkıp alternatif olarak CHP'yi gösterirken aslında işçi sınıfının bağımsız politikaına karşı çıkmaktadırlar. Ve bu noktada kendilerine en iyi cevabı, kısa süre içinde DİSK'in bilinçli tabanı verecektir, kendilerine doğru çizgiyi bu bilinçli işçi tabanı gösterecektir.

Ancak burada dikkat edilmesi gereken nokta, DİSK'in terkedilmemesi gerektiği, aksine güçlendirilmesi gerektiğidir. DİSK Genel Başkanı ve kendisi gibi düşünen birkaç kişinin siyasal eğilimleri ve tercihleri koskoca bir örgütün siyasal tercihleri değildir, olamaz da... Ve siyasal tercihler, DİSK'in bilinçle tabanına zorla, baskı ile kabul ettirilemez. Bu tabanda ise sosyalist unsurlar ağırlıktadır. Bazı yöneticiler istedikleri kadar sosyalizm kelimesini bile ağızlarına almaktan korksunlar, DİSK'i DİSK yaban özellik, içinde sosyalist unsurları ağırlıklı olarak barındırmasıdır.

Yine DİSK, Genel başkanı CHP'nin kayıtsız şartsız desteklenmesini isterken, cephe ve destek politikası konusunda yanılmaktadır. Bir sosyalist partinin varlığı demokratik cepheyi bölmek yerine güçlendirir. Demokratik cepheler, bir kere daha tekrarlayalım, sosyalist partilerin ve işçi sınıfının öncülüğüyle güçlenir ve hedefine ulaşır.

Bir sosyalist partiye, hangi hesaplarla olursa olsun baştan karşı çıkmaksa bu tutumdaki yöneticileri zamanla tabandan tecrit eder. Çünkü DİSK tabanı, tercihini ve ağırlığını hiçbir zaman CHP'lileşmekten yana koymamış, ilerici, demokrat çizgilerle işçi sınıfının bağımsızlığı anlamına da gelen sosyalist çizgiyi birbirinden ayırmasını bilmiştir.

Şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da DİSK'i DİSK yapan çizgiyi bu taban temsil edecektir.

DİSK'in CHP politikası yanlış bir hesaptır

DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler, basında yeralan demecinde DİSK'in 14 Ekim seçimleri öncesinde olduğu gibi «bugün de» CHP'yi desteklemeye devam edeceğini belirtti. DİSK'in yönetici kadrosunun Sosyalist Parti'ye karşı aldığı tavrın eleştirisi, bu sayfanın diğer yazısında yapılıyor. Bu yazıda ise DİSK'in sosyal demokrat (yani sosyalist olmayan) CHP'yi «bugün de» desteklemeye devam etmesinin doğru ve başarılı bir politika olup olmadığını ele alacağız.

DİSK 14 Ekim öncesinde CHP'yi desteklemişti. Bu doğru ve haklı bir siyasi tercihti. Nitekim sosyalistlerin hemen hemen tümü de tercihlerini bu yönde yapmışlar ve ülkemizde faşist özlemlerin kırılması, açık faşist baskıların yok edilmesi bir ölçüde gerçekleşmiştir. Bu sonuç, demokrasi cephesinin bir başarısı ve DİSK'in «o günkü» politikasının doğruluğunun bir kanıtıdır. İşçi sınıfının bir siyasi örgütün disiplininden mahrum olarak katılmak zorunda kaldığı bir seçimde, elbette işçi sınıfımızın en önemli ekonomik örgütü DİSK, demokrasiden yana «aktif» bir tutum izleyecek, demokratik güçleri bölmeksizin parlamenter demokrasinin sınırlarını genişletme mücadelesinde yerini alacaktı. Aldı ve bu doğru bir karar oldu.

Ancak DİSK yönetim kadrolarının sosyalist olmayan bir siyasi partiyi desteklemekle, o parti ile bütünleşmek arasındaki —hemde pek ince olmayan— farkı kavrayamadıkları, giderek CHP ile bütünleştikleri gözleniyor. Bu bütünleşme, kimi yöneticilerde CHP'ye üye olmak, kimilerinde ise, CHP'nin sosyal demokrat politikasını ve ideolojisini işçi sınıfına ve emekçi halkımıza tek «doğru» yol gibi göstermek gayretleri biçiminde beliriyor.

Ne var ki, işçi sınıfının ekonomik örgütlerinden birinin sosyalist olmayan bir siyasi partiyi desteklemesi, yönetim kadrolarının şu yada bu yönde gelişebilecek sübjektif tercihleri ile belirlenmez. DİSK'in CHP'yi «bugün de» desteklemeye devam etmesinin haklı, doğru ve tutarlı bir politika olabilmesi için, bu politikanın subjektif tercihlerden değil, işçi sınıfının öz çıkarlarından kaynaklanması gerekir.

CHP'nin, DİSK tarafından «bugün» de sonuna kadar desteklenmesinin ve bu desteklemenin bir sosyalist parti'ye karşı çıkabilmeyi göze aldıracak kadar haklı, tutarlı, gerekçeleri var mıdır?

İşçi sınıfının bir ekonomik örgütünün, sosyalist olmayan bir siyasi partiyi desteklemesi (11 Ekim öncesindeki özel şartlar dışında) ve bunu sürekli bir politika haline dönüştürme eğiliminin, eleştirisini bile yapmaya gerek görmüyoruz. İşçi sınıfının bilimi, bu bilimden kaynaklanan *işçi sınıfı siyasetinin temel ilkeleri* bu konudaki sözünü söyleyeli yıllar olmuştur ve bu ilkelerin tartışılmaz doğruluğu, sosyalist mücadelenin dünya pratiğinde defalarca ve defalarca belgelenmiş, kanıtlanmıştır.

Öte yandan bu siyasi tercihin demokratik cepheyi bölmemek, demokratik güçleri parçalamamak için yapıldığı ve sürdürüldüğü de iddia edilebilir. Ama bu görüşe de işçi sınıfı bilimi yeterince aydınlık getirmiştir. İşçi sınıfının, demokratik cephede yerini alması, kendi siyasi örgütünden mahrum — ve anlaşılan DİSK yöneticilerine göre: gereksiz— ve gevşek disiplinli bir «destekleme»den ibaret değildir. Hatta bu, işçi sınıfının demokratik cephe politikasının en *ilkel* basamağıdır. Demokratik cephe politikası, destekleme düzeyinden bir nitelik sıçraması yapıp, «örgütler arası ittifaka» dönüştüğü zaman en olgun düzeyine kavuşur. Ancak o zaman demokratik cephenin gücü mümkün olabilecek sınırlarına ulaşır.

Bir de CHP iktidarının DİSK sendikalarının önündeki güçlükleri engelleyerek demokratik bir işlev yaptığı söylenebilir. Bakalım:

Acaba CHP, DİSK'in ve DİSK'e bağlı sendikaların yurt düzeyinde yaygınlaşma ve özellikle Türk İş'in bir sömürü ağı gerdiği kamu sektöründe örgütlenebilme girişimlerine bu güne kadar işverenlerden ve Bölge Çalışma Müdürlüklerinden gelen yasadışı engellemeleri ortadan kaldırmakta, işçi sınıfımızın sarı Türk İş'in pençesinden kurtulup ilerici bir ekonomik örgütün çatısı altında birleşebilmesine olanak sağlamakta mıdır? Keza, CHP nicel bakımdan Türkiye'nin ikinci büyük işçi örgütü olan DİSK'i, SSK Genel Kurulu, İLO (Uluslararası Çalışma Örgütü) Genel Kurulu, Asgari Ücret Komisyonu gibi önemli kuruluşlarda işçi sınıfını temsil eden bir örgüt olarak kabullenmekte, yaygın bir deyimle «muhatap» kabul etmekte midir?

Sorular cevaplarını birlikte getiriyor. 14 Ekim seçimlerinden sonra DİSK'in ve DİSK'e bağlı sendikaların bütün büyük örgütlenme girişimleri sonuçsuz kalmıştır. Maden - İş Sendikası Otosan işçilerinin kesin tercihlerine rağmen yetki alamamıştır. Bursa ovasındaki (OYAK, TOFAŞ) örgütlenmeleri işveren - bölge çalışma müdürlüğü engelini aşamamıştır. Seydişehir Alüminyum Tesislerinde aynı olaylar yaşanmıştır. Ereğli Demir Çelik'te işçiler Maden İş'i terketmişlerdir ve bu konuda en büyük çabalar sosyal demokrat unsurlar tarafından harcanmıştır. Gıda İş, işkolunun en önemli kesimi olan Tekel fabrikalarına girememektedir. Lastik iş sendikasının Çukurova'daki örgütlenme çabası Sabancı Holding — Polis işbirliği ile önlenmiştir. Gıslaved de aynı olay tekrarlanagelmiştir. Keza, Asgari Ücret komisyonunda Türkiye İşçi Sınıfı, Türk İş temsil(!) etmiştir. SSK Genel Kuruluna DİSK çağrılmamıştır bile...

Bu durumda DİSK yönetim kadrolarının yukarıda sözünü ettiğimiz siyasi tercihleri acaba hangi haklı, doğru ve tutarlı nedenlere dayanmaktadır.

Sosyalist hareketin birikiminden fışkıran DİSK'in «bugün de» sadece CHP'yi desteklemeye devam edeceğini açıkça ilan eden ve bu politik tercihlerini bir Sosyalist Parti'ye karşı çıkabilecek bir düzeye götüren DİSK yönetim kadroları, Türkiye İşçi sınıfına, siyasi tercihlerinin «gerekçe» sini açıklamalı ve savunmalılardır.

Yargıyı ise elbette işçi sınıfımız ve onun bilimi verecektir